

glasilo salezijanske družine

leto 1989

Salezijanski vestnik

številka

1

Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava KNJIŽICE
Ljubljana—Rakovnik

Leto 62 (1989)
Številka 1 (1. december 1988)

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik Bogdan Kolar
Odgovarja dr. Alojzij S. Snoj

Tisk: Marko Kratochwill,
Ljubljana, Slomškova 8

Naslov:
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
61108 Ljubljana
p.p. 4

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijan-
ski vestnik oproščen prometnega
davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V slo-
venskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 39 izda-
jah in v 18 jezikih (letna naklada
preko 10 milijonov izvodov).

Fotografijo za naslovno stran je
prispevala agencija ANS, posne-
tek na zadnji strani ovitka pa T.
Ciglar.

Po zamisli ustanovitelja je Vest-
nik vez med člani salezijanske
družine. Izhaja štirikrat letno.
Obvešča o življenju salezijanske
družine doma in po svetu ter po-
sreduje don Boskovo vzgojno iz-
kušnjo. Vestnik je don Boskov
dar vsakomur, ki ga želi. Hvaležni
smo za vsak dar, ki nam pomaga
pri kritju stroškov tiskanja.

»Slava Bogu na višavah, mir ljudem na zemlji«

Svetloba božičnih praznikov hitro prehiteva čas. V cerkvah in domovih, marsikje po svetu tudi na javnih mestih, nastajajo posnetki najstarejše krščanske cerkve na svetu... posnetki betlehem-ske votline in jaslíc. Malo občudovalcev je bilo v prvi cerkvi, le Marija, Jožef in nekaj pastirjev.

Od takrat so se stvari zelo spremenile. Velika in lepo okrašena so naša svetišča... Barvna okna lepšajo obsežne zidove. Toda v tem letnem času, ko postavljamo naše jaslice, ne uporabljamo dragocenih okraskov. V skromen hlevček postavljamo družino: Jezusa, Marijo in Jožefa. Dogodek nam posreduje dragoceno sporočilo za družino. Bolj kot z besedami nam je Kristus na ta način povedal, kako blizu in kako draga mu je družina. Njegovo rojstvo je zato praznik družinske skupnosti, ki stoji v srcu naše vere. Iz tega, kar vidimo in razumemo ob jaslicah, se učimo gledati na naše družine. Ne merimo po tem, kar imamo, ampak po tem, kar smo.

Ko klečimo pred jaslicami, ostajajo pred našimi očmi samo najpomembnejše stvari. Nepomembne obledijo. Gledamo na skromno opremo. Ne vznemirja nas, kar sv. Družina ni imela. Preje opazimo, kar so imeli. In za to prosimo: za družinsko ljubezen, mir, veselje v naših zakonih, zaupanje v naših srcih in Kristusa v naših domovih. To je najlepši božji dar za božič ali ob kateremkoli drugem času leta: naša družina. Na žalost nam je to že preveč domače. Ne pritegne naše posebne pozornosti. V teku stoletij je ta dar izgubil velik del svoje prave podobe in sijaja. Vsako leto pa moramo znova prositi za milost, da bi prav razumeli sporočilo učlovečenja Boga in ob njem gradili naše skupnosti.

Vsem bralcem in prijateljem želita blagoslovljene božične praznike in milosti polno leto 1989

*uredništvo in uprava
Salezijanskega vestnika*

Stanislav Hočevar

Ali ti zatrepeta glas...?

Ste opazili, koliko lepih besed se je v zadnjem času nabralo? „Za človeka gre...!“ „Odbor za človekove pravice“, „Socializem po meri človeka“, „Dobro je biti človek“. Celó „Turizem po meri človeka!“ Tu in tam še najdemo trditve, da smo „najbolj humanistična družba“. Nekoliko so šle v pozabo besede „izkoriščanje človeka po človeku“ ali „človek človeku volk“. Zdi se, da izginjajo besede „vera je za človeka opij“.

Pred kratkim mi je bilo dano videti tiste kraje v naši širši domovini, kjer je število rojstev največje. Kakšen pogled, kakšno doživetje! Povsod cvete mladost, sprehaja se življenje, povsod sijajo oči. Koliko skrivnosti. Pa sem se v hipu preselil v kakšno mesto Zapada...! Človek...! Koliko sčenet na vrvicah... Človek...!

Spomnil sem se, da sem v gimnazijskih letih nekaj časa zbiral misli, ki so jih velikani te zemlje izrekli o človeku. Jih smem nekaj naštet? Avguštin je med drugim zapisal: „Zares, človekovo življenje je bolj umiranje kot življenje.“ Buda daljnega vzhoda: „Nemogoče je živeti z zavestjo bolečin, starosti in smrti. Treba je oprostiti se življenja, oprostiti se vsake možnosti življenja!“ Kakšen Calderon:

„Kaj je življenje? Ali ni blodnja?
Kaj je življenje? Ali ni sen?“

Dante nas prepričuje: „Živeti je teči smrti naproti.“ Grški mislec Evripides: „Jokajte, ko novorojenček pride na svet, mrtve pa nosite s slavljem in čestitkami na grob!“ Naj navedem samo še Prešerna:

„Življenje ječa, čas v njem rabelj hudi
skrb vsak dan mu pomlajena nevesta,
trpljenje in obup mu hlapca zvesta
in kes čuvaj, ki se nikdar ne utruđi.“

A resnici na ljubo je prav „vprašanje človeka“ razbolela rana našega časa. Odtod izvirajo vse težave. Človek danes živi in se srečuje z naslednjim dvomom: „Ne vem, kdo sem! Ne vemo, kdo smo!“ Učeni ljudje govorijo o „izgubljenem jazu“. Neki pisatelj se takole predstavi: „Na kratko povem: moje vprašanje, moj problem je v tem, da sem izgubil vsakršno sposobnost, da bi o neki stvari primerno govoril in razmišljal...“ In nadaljuje: „Zdelo se mi je, da sem v čudovitem vrtu, v katerem je bilo vse polno kipov brez oči.“

Je torej dobro biti človek? Po kakšnem človeku naj torej merimo družbeni način življenja?

Brez mnogih ovinkov in dokazovanj lahko pritrdimo veličastni trditvi pesnika Goetheja: „Vsa tista obdobja, v katerih vsaj na nek način zmaguje vera, so veličastna in rodovitna za sodobnike in potomce... In tudi obratno lahko trdimo: kadarkoli je nevera dobivala svojo ubogo zmago, četudi se je to za nekaj časa zdelo nekaj veličastnega, vedno so ta obdobja hitro skopnela iz človekovega spomina, kajti kdo neki bi se rad spominjal suhih in nerodovitnih let...?“

Zato ostane osrednje vprašanje: Kdo je človek. Kdo sem jaz. Ali se danes ne srečujemo kot „kipi brez oči“. To pomeni brez notranje svetlobe. Papež Janez Pavel II. zato tako vneto poudarja: „Samo Sin človekov lahko pove, kaj je v človeku... Samo On lahko človeka približa človeku.“ Zato je svojo prvo okrožnico naslovil „Človekov odrešenik“. V njej človeštvo roti, naj bi se kot posamezniki in kot občestvo osebno srečali z Jezusom Kristusom. Človek bo našel sebe, če bo našel svojo pristno podobo v popolnem človeku Jezusu Kristusu. Papež ne pravi zastonj, da mu trepeta glas, ko spregovori besedo „človek“. Za skrivnost namreč gre!

Sv. Janez Bosko je znal svojim malim nepridipravom tako preprosto, a globoko povedati: „Skrbite za trojni ‚S‘ (govoril je pač v italijanščini): zdravje (sanita), modrost (sapienza), svetost (santita).“ Gre za celega človeka. Za tistega človeka, ki ga označimo lahko tudi z „Dušo“. Zato je don Bosko prosil Boga: „Daj mi duše, drugo vzemi.“ Daj mi prave ljudi (zdrave, modre, svete), drugo ne potrebujem. Kako je zopet sodobna ta molitev. Zlasti pred prihajajočim Detetom. Da, prosimo ga: „Daj nam pravih ljudi!“ Vse drugo pride s tem.

Sodelovanje
z milostjo

Don Bosko letos še posebej osvaja, zlasti mlada srca, v deželi pod Triglavom. Molitve, pesmi, srečanja... izražajo posebno hvaležnost Bogu za očeta in učitelja. Njegov duh je s pomočjo Ribiča izzval nove mlade duše, ki so se odzvale z željo služiti mladim.

Solska vrata so se odprla. Prej prazne in tihe učne prostore je zdaj napolnilo veselje, razigranost, ukaželnost in molitev. Sedaj celotna skupnost je močnejše in bolj delavno zadihala. Stari znanci smo si imeli veliko povedati o poletnem času, ki smo ga večinoma preživeli v domačem okolju. Nekoliko mirnega vedenja in zato bolj živega opazovanja so se najmlajši člani naše sku-

Slomšek
med Slovenci
v Hamiltonu

Za slovensko župnijo sv. Grevorija v Hamiltonu, ki jo vodi Franci Slobodnik, na različne načine pa mu pomagajo brata Karel in Stanko Ceglar ter Ivan Doberšek, sta bila 17. in 18. september zaznamovana s spominom na velikega Slovence in svetniškega kandidata, mariborskega škofa Antona M. Slomška. Pod pokroviteljstvom torontskega nadškofa pomočnika dr. Alojzija Ambrožiča so potekali „Slomškovi dnevi“.

„Družno bomo globlje spoznali svetniškega rojaka škofa Slomška;

k nam je prišel, obšel je svet, sedaj je tu; vsi si želimo, da bi ga Cerkev prištel k zboru svojih blaženih. Od doma prihajajo glasovi o ogroženosti slovenskega naroda in materne besede, zato želi biti ta naš shod spodbuda nam samim in našim doma k narodni samozavesti, pokončnosti, k ljubezni do materne besede,“ je v soboto popoldne župnik Franci Slobodnik pozdravil domačine in goste iz Toronta, Londona, Clevelanda in Chicaga.

Duhovno podobo svetniškega kandidata je orisal msgr. Maksi-

pnosti začeli vpeljevati v naše skupno življenje. Letos je naša skupnost obogatena za štiri nove dijake. Prihajajo iz različnih koncev naše sedaj hudo preizkušane domovine. Peter prihaja iz vasice Potok pri Šentjoštu nad Horjulom. O zorenju svoje odločitve pravi takole: „Na ta poklic sem mislil že od prvega razreda dalje. Zato ob času odločitve hvala Bogu nisem imel večjih težav.“ Marko je doma iz Nove Štifte pri Gornjem gradu. Gospodov klic je zaslišal v zadnjih razredih osnovne šole. Osnovno podporo mu je dal tetin krov: „Najprej so mi dali poguma vsi domači. Obenem se zahvaljujem tudi salezijancem za njihovo pozornost in prijatelj-

ske besedo.“ Karoly in Istvan pa prihajata iz Vojvodine, prvi iz Neuzine in drugi iz Mužlje. Daljava, ki ju loči od doma, pravita, ni igrala pomembnejše vloge pri odločanju. Prvi se je opogumil Istvan: „Don Boskov duh me poživlja, da bom vzdržal do konca in vzgajal mladino za življenje.“ Karoly je pristavil:

„Odločil sem se, da postanem duhovnik, če je taka božja volja. Občutil sem, da me Gospod kliče prav sem, v Želimlje, kjer se vzgajajo fantje za salezijance.“ Poleg teh hodijo v prvi razred še trije: Dani in Janez, ki sta prekaljena prvošolca, ter Roland, ki stopa

po poti sv. Frančiška Asiškega v kapucinskem redu.

Zavedamo se odgovornosti za svojo odločitev, ki potrebuje rasti, utrjevanja, obnavljanja in duhovne opore. Naše delovno področje bo mladina. To poslanstvo smo si izbrali, da bi pomagali še posebej tisti mladini, ki išče ali pa je že obupala pri iskanju moralnih in etičnih vrednot v pragozdu lažnih idealov.

„Zaupaj v Gospoda z vsem srcem“ (Prig 3, 5 a), nas opogumlja božja beseda. Mladi smo še neobdelan marmor, ki ga bomo mi sami in hkrati tudi naše življenje klesali. Bog nam daj milosti za lepo klesanje.

M.U.

milijan Jezernik, rektor zavoda Slovenik v Rimu. Predstavil je zgodovino poskusov, da bi škof Slomšek bil prištet med blažene. Hamiltonski slovenski župniji je izročil Slomškov doprni kip, ki ga je izdelal kipar Gorše. Med tamkajšnjimi vernimi naj bo trajno znamenje ljubezni do naroda in materne govorice ter hkrati priprošnjik prizadevnim Slovencem, ki se sredi morja drugih vrednot trudijo za ohranitev dediščine, ki so jo prinesli s seboj.

V župnijski dvorani so se srečanja vrstila v soboto in nedeljo. Pevci, recitatorji, pridigarji in govniki so odstirali bogastvo Slomškove misli. Vsak je dodal nova spoznanja. V praznovanje so se vključili še prispevki različnih društev, od katerih nekatera nosijo Slomškovo ime, župnijskih organizacij, požrtvovalnih posameznih kristjanov, ki so darovali liturgična oblačila, oltarni prt, dobrote za pogostitev v dvorani... Zelo iznajdljiva je bila pripravljenost, da sodelujejo pri župnijskem prazniku. Slomšek jih je ponovno povezal. Po predstavnikih, ki so prišli iz stare domovine, pa so lahko videli, da z zanimanjem spremljamo njihovo življenje in da je vsak njihov praznik spodbuda za naše veselje.

V službi krajevne Cerkve

V ponedeljek 17. oktobra je ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar blagoslovil nove prostore Katehetskega centra na Rudniku pri Ljubljani. Z nadškofom so somaševali še inšpektor Stanko

Hočevar, svetovalec vrhovnega predstojnika za salezijansko družino in družbeno obveščanje Sergio Cuevas Leon in predstavniki pastoralnih služb slovenskih škofij.

Nadškof Šuštar je v homiliji zaželel skupnosti, ki je zaposlena v Katehetskem centru, božjega blagoslova in uspeha pri opravljanju njenega poslanstva. Skupnosti je še posebej priporočil, naj njihovo delo spremlja molitev.

F.Š.

Nove orgle na Rudniku

Preteklo leto smo na Rudniku obhajali dvestoletnico župnije. Vse leto smo se tega spominjali na razne načine. V postnem času smo imeli jubilejni misijon. Na naše župnijsko žegnanje je prišel nadškof Šuštar. Ko smo na župnijskem svetu razmišljali, kako bi ta jubilej zaznamovali tudi v cerkvi, smo se odločili, da postavimo nove orgle.

Čeprav je bil kor pred par leti

obnovljen, ga je bilo potrebno za nove orgle razširiti. Več sodelavcev je naredilo načrte za povečanje kora, zidarska, mizarska in pasarska dela pa so opravili domači mojstri, rudniški farani. Dela so trajala od maja do konca septembra. Za stroške farani niso bili v skrbeh, saj vedo, da njihov župnik dela denar in bo tako vse uredil.

Dispozicijo za orgle je na podlagi prvotnih naredil dr. Edo Škulj. Izdelal jih je mojster Jenko.

Do predzadnje nedelje je bilo vse nared. Dokončano je bilo tudi pleskanje notranjščine cerkve. Ko smo to nedeljo obhajali

župnijsko žegnanje, je slovesnost vodil nadškof Turk. Ob tej priložnosti je blagoslovil nove orgle in povečani kor. Bilo je slovesno, lepo in veselo.

Orgle na rudniškem koru sedaj mogočno pojo. Vsi naši organisti in pevci so zelo zadovoljni. Nedeljska srečanja, pri katerih sodelujejo zbori, so zato še lepša.

Bog daj, da bi nove orgle, ki so bile z ljubeznijo in veseljem postavljene, donele še poznim rodovom. Oglašajo naj se v čast zavetnikoma Simonu in Judu Tadeju ter Materi božji, katere umetniški kip kraljuje na glavnem oltarju rudniške cerkve. M.Ž.

Z don Boskom na našem dvorišču

Zadnje postajo na svoji poti po Sloveniji je don Boskov šotor imel v Mariboru v župniji sv. Janeza Boska. Na travnik pred kapelo sv. Janeza Boska so v petek zvečer postavili šotor študentje iz Ljubljane skupaj z duhovnikom Zvonetom Štrubljem in pripravili vse potrebno za prireditve.

Sobota zjutraj. Otroci prihajajo v majhnih skupinicah, otroški živčav je vse večji. Pridružila sem se skupini študentov, ki je pripravila program, dajim pomagam voditi vsaj eno skupino otrok. Teta Kata je s kitaro in pesmijo kar hitro navdušila otroke za sodelovanje, s tem pa je tudi razpoloženje postajalo vse bolj prijetno. Zvone pa je otrokom pred-

stavil don Boska in jih povabil k delu po skupinah, kjer so spoznali posamezna doživetja iz svetnikovega življenja. Sama sem izbrala skupinico najmlajših otrok. Razlaga zgodbe iz don Boskovega življenja, barvanje risbic, skupna igra in petje, vse to nas je povežalo in razvedrilo mlada srca. Višek tega dneva je bila evharistična daritev, ki smo jo pripravili skupaj otroci in voditelji skupin. Vsaka skupina je položila na oltar delo dneva, predstavila je svojo zgodnico ter sodelovala s prošnjami in petjem, ki je prihajalo iz globine otroških src. Zelo zavzetega sodelovanja otrok ter čudovitega petja in oviral majhen prostor v kapelici, ki je bila nabit polna. Malica, igre in petje po maši... Otroci so bili tako navdušeni, da so še pozno popoldne vztrajali ob don Boskovem šotoru.

Ta otroški živčav, pa ni bil nič manjši v nedeljo dopoldan, ko so se otroci skupaj s svojimi starši zbrali pri sv. maši in staršem predstavili, kaj so delali v soboto. Da jih je don Bosko resnično navdušil, je bilo čutiti tudi pri tej daritvi. Vsi, ki so kakorkoli sodelovali, so to storili z veseljem in ponosom. Med mašo se je marsikateri materi potočila

solza sreče, ko je gledala svojega otroka, kako lepo sodeluje. Študentje pa so v prošnjah izrazili svoja doživetja, spoznanja in zahvalo.

Po sveti maši smo se zbrali v don Boskovem šotoru, kjer smo si skupaj ogledali razstavo o don Boskovem življenju in delu ter videofilm o proslavi ob 100-letnici don Boskove smrti na Kodeljevem. Pesem, igre in smeh so ta dan otroke navdušile, da so vztrajali do poznega popoldneva.

Pri prireditvi je sodelovalo okrog 150 otrok. Največ jih je bilo iz don Boskove župnije, 30 jih je na pobudo s. Marte Zdravca HMP prišlo iz Vuzenice in Mute, ostali pa iz drugih župnij Maribora in njegove okolice. Tudi vreme nam je bilo naklonjeno, kot da bi se samo radovalo skupaj s temi malčki, ki so jim očji kar žarele od sreče in veselja.

Ob pesmi v čast svetniku in prijatelju mladih „S tabo, don Bosko, pojemo zdaj...“, ki je kar vrela iz otroških ust, sem začutila, da don Bosko ni živel pred sto leti, ampak da živi sedaj. Tudi danes vliva zaupanje in veselje v otroška srca, ki ga navdušeno sprejemajo kot svojega prijatelja in učitelja.

Sonja P.

»Moje veselje je biti z vami«

Tri dni, 6. in 7. ter 9. oktobra, so se odvijale osrednje slovesnosti ob obletnici smrti sv. Janeza Boska. Najprej na teološki fakulteti in nato v cerkvi na Rakovniku ter Kodeljevem so predstavniki vseh skupin salezijanske družine obudili spomin na svetnikovo življenje in prisluhnili sporočilu, ki ga izroča našemu času. Ob tem so razmišljali tudi o našem trenutku in mladih, ki sprejemajo odgovornost za prihodnost. Številna udeležba na vseh srečanjih je pokazala, da si je svetnik mladih utrl pot v številna slovenska srca.

SIMPOZIJ NA TEOLOŠKI FAKULTETI

V organizaciji katedre za oznanjevalno teologijo pri teološki fakulteti in v sodelovanju s katehetskim centrom je dva večera potekal simpozij s skupnim naslovom 'Problemi mladih'. Poslušalci vseh starosti so dva večera sledili mislim poznavalcev našega časa in problemov, s katerim se srečujejo mladi, ko se vključujejo v družbeno in cerkveno dogajanje. Fakultetna velika dvorana je bila domala oba večera polna. Skupini „Gloria“ in „Sirius“ sta nas s pesmijo in besedo uvajali v svet mladih ter s svojim sporočilom pritegnili pozornost za njihovo vrednotenje sveta in dogajanja v njem. V veži fakultete so salezijanski bogoslovci s sodelovanjem mladih iz Ljubljane in Smlednika pripravili

priložnostno razstavo „Don Bosko živi“. Ves čas pa je pred nami izzivalno svetila rdeča nit turinskega vzgojitelja v njegovem delu za mlade, ki smo jo postavili v naslov našega poročila.

Prvi je spregovoril akademik dr. Anton Trstenjak. V svojem predavanju, ki ga je naslovil „Naš izziv mladim, mladi izziv našemu času“, je obudil misel na svojo mladost in čas, v katerem so mladi prav tako kot danes usmerjali svoj pogled v prihodnost in predlagali svoje rešitve za reševanje nakopičenih konfliktov. „Mladi prispevajo k preobrazbi sveta in so pobudniki vsakršne preнове. Poudarjajo bistvo in odklanjajo vsakršno ponarejenost. Razpolagajo z netivom kot sta idealizem in pogum - pod pogojem, da je vzmet njihovega neusahljivega poleta nravna sila, ki se ne boji tveganja.“

Predavatelj dr. Jan Makarovič svojega predavanja ni predstavil sam, vključevalo je oris vrednot mladih v različnih obdobjih družbenega razvoja.

Dr. Jože Ramovš je govoril o oblikovanju mladih osebnosti – „poštenih občanov in dobrih kristjanov“, temeljni nalogi, ki stoji pred vsako družbeno in cerkveno skupnostjo, če želi zagotoviti zdravo prihodnost. „V temeljnih človeških skupinah, v družinski vzgoji pa tudi pri osebnosti rasti v prijateljskem odnosu, pri medsebojnem oplajanju v delovni tovarišiji in s posnemanjem vzorov - se splošna zgodovinsko-kulturna izkušnja prenaša na osebno raven. Tako se oblikuje zrela osebnost, ki ob svojem času prispeva svoj delež v družbeni zaklad,“ je zatrdil predavatelj.

Večerno okroglo mizo mladih je vodil dr. France Škrabl. Osebne izkušnje zavzetih kristjanov, ki delujejo v raznih skupinah, so predstavile nekatera vprašanja, s katerimi se mladi srečujejo. Nizala so se trdna prepričanja, v katerih ni prostora za dvom, do pogumnega iskanja povezanosti s Kristusom in smisla življenja.

Drugega dne je za govorniški pult najprej stopila s. Vida Žabot, magistra psihologije, delavka na področju poklicnega usmerjanja in svetovalka. Predstavila je don Boskov preventivni sistem kot alternativo: „S prizadevanjem za kulturo pogumne ljubezni, za 'kulturo nežnosti', postaja preventivni vzgojni sistem alternativa današnji 'kulturi trpkosti', ki gospoduje družbi z neodgovorno uporabo razumnosti. Kjerkoli so razmišljajoča, upajoča in ljubeča človeška bitja, tam preventivni

sistem lahko rodi svoje sadove: mojstrovine človečnosti ter umetnine svetosti.”

Profesor sociologije na salezijski papeški univerzi v Rimu dr. Jože Bajzek je najprej postregel s statističnimi podatki o vprašanih vernosti pri mladih. Nato pa prikazal nekatere poti stopanja mladih iz obrobja v center družbe in Cerkev. Zanimanje za mlade, ki so bili v središču življenjskega dela don Boska, bi se moralo odvijati na institucionalni, preventivni in participacijski ravni. Cerkev mora za mlade postati dom, kjer se soočajo s problemi in jih skupaj s Cerkvijo rešujejo.

Pisatelj Alojz Rebula je imel slavnostni nagovor in ob iskrivih utrinkih postavil Janeza Boska v vrh svetosti, ki je začela zoreti v novi, industrijski družbi. 'Don Bosko - božji dar za mlade' je bil naslov nagovora. 19. stoletje v zgodovini človeštva predstavlja poseben čas. „Tako na primer 19. stoletje ni samo stoletje velikih filozofov in muzikov, ampak tudi velikih svetnikov... Koliko velikanov srca, tudi slovenskih, saj je to doba našega velikega Friderika, našega velikega Antona Martina... Sredi te božje plejade Italijan Janez Bosko učinkuje kot izjema med izjemneži. Ob tem enkratnem liku bi človek rekel z Dantejem: Bog ga je ulil, potem pa razbil kalup.”

Za slovo je izzvenela še domača, v salezijskih zavodih od vsega začetka ustaljena, beseda za lahko noč. Izrekel jo je nadškof dr. Alojzij Šuštar in z naklonjenostjo do poslušalcev in mladih zaželel: Srečno, dragi mladi prijatelji!

SLAVNOSTNO OBARVANA NEDELJA

V nedeljo, 9. oktobra, se je slavnost začela z mašno daritvijo v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku. Ob treh škofih je sodelovalo več duhovnikov, osrednja misel pa je bila namenjena sv. Janezu Bosku, ki je bil tesno vključen v krajevno cerkev. Salezijancem so se pridružili predstavniki redovnih skupnosti, ki delujejo na Slovenskem, kot tudi zastopnika koroške Cerkev, kancler Mihael Kristof in rektor Doma v Tinjah Jože Kopeinig. Prepevala sta združena pevska zbora župnij Kodeljevo in Rakovnik in izvedla Schubertovo mašo v G-duru.

Nadškof Šuštar se je zahvalil salezijancem in hčeram Marije Pomočnice za delo, ki so ga opravili v Cerkvi na Slovenskem, nato pa kot nadpastir cerkvenih skupnosti povabil vse ljudi dobre volje, naj z molitvijo in delom delajo za mir in pravičnost med slovenskim narodom, izpovedal je solidarnost z vsemi, ki si resnično prizadevajo za blagor slovenskega in jugoslovanskih narodov. Ob koncu smo izrekli poveljno molitev, v kateri smo prosili, da bi z „evangeljsko do-

broto srečevali vsakega človeka", da bi sami postajali „dobri in pristni kristjani” in bi bili vselej „znamenje in nosilci božje ljubezni za naš svet” ter graditelji „sve- ta vere, upanja in ljubezni”.

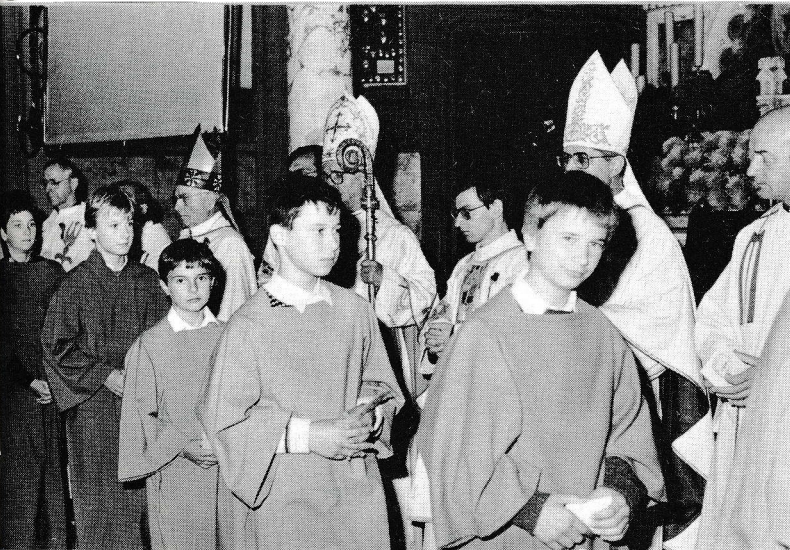
Popoldanska akademija je pove- zala mlade pevce in poslušalce v cerkvi sv. Terezije Deteta Jezu- sa na Kodeljevem. Preko tristo mladih grl je prišlo z vseh strani: z Opčin in Repentabra, iz Cer- knice, z Rakovnika, Iga, Bleda, iz Gorij, Šentruperta in Zelimlja. V skupnih pesmih jih je spremljala še skupina instrumentalistov. Med pesmijo je zvenela svetnikova be- seda, kot: „Moji dragi fantje, lju- bim vas iz vsega srca. Dovolj je, da vem, da ste mladi, pa vas imam že zelo rad.”

Predstavili so nam jo mladi bralci. Lepo doživetje je bila ubrana pesem. Ne brez razloga je bilo srečanje mogoče poimeno- vati „spev mladosti”.

Pesem in izbrana beseda sta potrdili misel avtorjev, da je don Bosko zaživel med ljudstvom pod Triglavom. Povezal je udele- žence in ubranost razširil tudi zunaj cerkvenih zidov. Pesem je zvenela še naprej. Spregovorila je o Bogu, veri, ljubezni in prijatelj- stvu med vsemi ljudmi.

Tudi tukaj so se oglasile slav- nostne besede, ki jih je izrekel nadškof Šuštar, inšpektor Stani- slav Hočevar in njegov vikar To- ne Ciglar. Bile so potrditev dej- stva, da don Bosko živi in bogati naš rod. Akademija nam je zatr- dila: "Ponosni smo na don Bo- ska iz preteklosti in na tega, ki živi sedaj. Zgodovinski lik ble- di, toda karizma, ki nam jo je zapu- stil, dobiva z vsakim dnem nove odenke. Ponosni smo na don Boska s turinskih ulic v šestde- stih letih prejšnjega stoletja in ponosni na afriškega, evropske- ga, azijskega don Boska atomske dobe. Način je drug, duh pa os- taja isti: Bogu sem obljubil, da bom do zadnjega diha živel za svoje uboge tante."

B.K.

Laura Vicunja — izziv za današnji svet

Slovesnosti ob don Boskovi stoletnici so dosegle višek 3. septembra, ko je bila Laura Vicunja prišteta med blažene. Na tisoče mladih iz Italije in mnogih drugih krajev sveta se je zbralo na Colle Don Bosco, na gori „mladinskih blagrov“, kakor je sveti Oče imenoval don Boskov rojstni kraj. Proglasitev Laure za blaženo je za salezijansko družino dogodek velikega veselja, obenem pa dokaz življenjske sile Boskovega vzgojnega sistema. Cerkev je dobila v njej model mladinske svetosti, ki ga lahko predloži mladim vsega sveta, družinam in vzgojiteljem.

Laura je najmlajša med spoznavalci vere, ki jih je Cerkev priznala in nam z življenjem ponavlja besede Dominika Savia, mladeniča, ki si ga je vzela za zgled: „Lahko je postati svet; možno je postati svet; hočem postati svet.“

Isti so sklepi obeh mladih v trenutku prvega srečanja z evharističnim Jezusom, isto življenje žrtve in apostolata, ista vedrost: vse to jima je pridobilo simpatijo in ju postavilo za velik ideal drugim mladim.

V Lauri vidimo v ženski obliki uresničen veliki ideal svetosti, ki ga je don Bosko posredoval svojim mladim.

Med slovesno mašno daritvijo je papež dejal:

„Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, ker si to prikril modrim in bistrim, razodel pa malim“ (Lk 10,21).

Želel bi v naša srca ujeti žarek tega Gospodovega veselja, ko obhajamo skupaj stoletnico smrti svetega Janeza Boska, na katerega lahko na poseben način nanesemo te besede našega Gospoda in učenika. Podobno velja zanj vse, kar beremo v današnji liturgiji v prvem Janezovem pismu: „Vam, otroci, sem napisal, da poznate Očeta... Vam, mladi, sem napisal, da ste močni in je božja beseda v vas in da ste premagali hudiča“ (1 Jn 2, 14). Po zgledu sv. Janeza, apostola in evangelista, je don Bosko vsa leta svojega življenja in apostolata pisal 'pismo - živo pismo' v srca mladih. In pisal ga je v tem veselju, ki je dano malim in ponižnim v Svetem Duhu.

To živi pismo so brali že za življenja in duhovniške službe sv. Janeza Boska. In isto „živo pismo“ se piše v srca mladih, ki so deležni dediščine svetega turinskega vzgojitelja.

To „pismo“ postane posebno čisto in zgovorno, kadar iz te dediščine rastejo iz roda v rod novi svetniki in blaženi.

Poznamo blestečo vrsto izbranih duš, ki so se oblikovale v don Boskovi šoli: sveti Dominik Savio, blaženi Mihael Rua, njegov prvi naslednik, blažena mučenca Alojzij Versiglia in Kalist Caravario, sveta Marija Dominika Mazzarelo, soustanoviteljica HMP, in danes mlada Laura Vicuna, ki je dosegla čast oltarja v salezijanskem jubilejnem letu.

Nova blažena, ki jo danes častimo, je poseben sad vzgoje, ki jo je prejela po hčerah Marije Pomocnice, in je zato tudi pomemben del dediščine sv. Janeza Boska. Zato je primerno, da gre na-

ša misel k družbi salezijanskih sester in k njeni ustanoviteljici, da bomo zajeli globlje spoštovanje do svetih ustanovnikov in novo apostolsko gorečnost, zlasti za krščansko vzgojo mladih.

Božji načrti so za nas vedno skrivnostni, vendar se v njih vedno skriva božja skrb. V mladi Mariji Mazzarello, ki se je rodila v kraju Mornese je že dozorel načrt, da bo svoje življenje popolnoma darovala Bogu. Ko se je srečala z don Boskom, je odkrila svoj dokončni poklic. Sledila bo apostolu mladine, ki je želel ustanoviti tudi družbo za vzgojo ženske mladine. Ko je vstopila v don Boskov duhovni in apostolski krog, je Marija Mazzarello zbrala okrog sebe prvo skupino redovnic v Morneseju in je 5. avgusta s preobleko in zaobljubami uradno začela družbo.

V kratkem času so nastale družba za drugo postojanke v Italiji. Sledile so misijonske odprave v Urugvaj in Patagonijo. Od dneva, ko se je ustanoviteljica skupaj z drugimi štirinajstimi dekleti posvetila Bogu, pa do dneva njene smrti, 14. maja 1881, je preteklo komaj 9 let, toda v tem kratkem času je svetnica položila temelje veliko obetajoče redovne družbe, ki se je kasneje razvila na zares čudovit način. „Bogu sem se darovala kot žrtev,” je nekoč zaupala mladi misijonarki, in don Bosko je pojasnil: „Žrtev je Gospodu ugajala, zato jo je sprejel.”

Lahko rečemo, da se je ta duh ustanoviteljice ohranil živ in goreč v hčerah Marije Pomočnice! Globoka in prepričana vera, združena z gorečo in stalno pobožnostjo do Matere božje, sv.

Jožefa in angela varuha; preprosto življenje, ki se je izražalo zlasti v energični odpovedi posvetnemu okusu ter velika in nenehna delavnost; velika zavzetost za vzgojo in rešenje mladih s pomočjo „preventivnega sistema”, vse to je pripomoglo, da so v sto in več letih življenja, pomnožile ustanove z oratoriji, raznovrstne šole, socialne ustanove, otroške vrtce, apostolat po župnijah na vseh kontinentih sveta in v več desetinah držav, v vseh jezikih s pomočjo zelo človeškega in glokrščanskega programa.

V takem ozračju je živel v duhovno rastla mlada Laura Vicuna, „evharistični cvet” Junina de los Andes. Njeno življenje je bilo „pesem čistosti, žrtve in otroške ljubezni”, kot je napisano na njenem nagrobnem spomeniku. Oče, ki ga je zgodaj izgubila, je bil dober in pošten vojak, ki se je moral izseliti iz Santiaga. Z njeno materjo in sestro se je naselil v vasi Quilquihue na argentinskem ozemlju Neuquen. Okolje je bilo na žalost, kakor nam pričajo zgodovinarji, moralno okuženo. Večina zakonskih zvez je bila neurejenih, zlasti, ker so bili med prvotnimi prebivalci pomešani pustolovci, ubežniki in ljudje, ki jih je preganjal zakon. Celo mati male Laure, ki je sprejela službo pri nekem farmarju, je bila vredna pomilovanja tako zaradi svojega nesrečnega življenja z njim kot zaradi njegovega krutega ravnanja, ki ga je bila pri njem deležna. Mala Laura je kmalu našla zavetje pri salezijanskih sestrah v malem zavodu za dekleta v Junin de los Andes. Tu se je pripravila na prvo sveto obhajilo in birmo in tukaj se je v njenem srcu vnela

tako velika ljubezen do Jezusa, da se je odločila, da mu bo svoje življenje posvetila v don Boskovi ustanovi med sestrami, ki so jo tako ljubile in ji pomagale. Komaj desetletna je po zgledu Dominika Savia, o katerem je slišala pripovedovati, naredila tri sklepe:

1. „Moj Bog, ljubila te bom in ti služila vse življenje, zato ti darujem svojo dušo, svoje srce, vse svoje bitje.”
2. „Rajši umrem, kakor pa, da bi te z grehom žalila, zato se bom zatajevala v vsem, kar bi me moglo oddaljiti od tebe.”
3. „Hočem storiti vse, kar znam in morem, da bi te spoznali in ljubili vsi ljudje in ti zadoščati za žalitve, ki jih dan za dnem prejemaš od ljudi, zlasti od mojih domačih.”

Laura Vicuna je že v svoji rani mladosti popolnoma dojela, da je smisel življenja v spoznanju in ljubezni do Kristusa. „Ne ljubite sveta, tudi ne tega, kar je na svetu,” pravi sv. Janez Evangelist. Če nekdo ljubi svet, nima ljubezni do Očeta, kajti vse, kar je v svetu: telesno poželenje oči in ošabno vedenje ni od Očeta, ampak od sveta. Svet in njegovo poželenje mineta, kdor pa spolnjuje, kar hoče Bog, živi v večnosti” (Jn 2, 15-17).

Laura je razumela prav to, da življenje in vse, kar je na svetu, neizogibno mine. Ko je poslušala razlago katekizma, pa je spoznala, v kako nevarnem položaju se nahaja njena mati. Ko je nekoč v evangeliju slišala, da ima pravo ljubezen tisti, ki daruje življenje za ljubljeno osebo, je ponudila Gospodu lastno življenje za zveličanje svoje matere.

Domača hiša je postala nevarnost tudi za njo. Da bi zavarovala svojo nedolžnost, je dobila od spovednika dovoljenje, nositi spokorniško haljo. Res jo je nekoga dne ta človek napadel in ker ni uspel, jo je oslepljen od strasti hudo pretepel in jo pustil skoraj mrtvo od strahu. Toda zmagala je ona, mlada Laura.

Ker pa je bila vedno boleha, je to še pripomoglo, da je vidno slaba. Tolažbo je našla v evharistiji in v upanju na materino spreobrnjenje. Zadnji dan življenja, nekaj ur pred smrtjo je poklicala k sebi mater in ji razodela svojo skrivnost: „Da, mama, umiram... Sama sem prosila Jezusa in sem bila uslišana. Že skoraj pred dvema letoma sem mu ponudila svoje življenje za tvoje zveličanje, za milost, da se vrneš k Bogu. Mama, ali res ne bom pred smrtjo imela veselja, da bi te videla spokorjeno!”

Ob tem vedrem in zaupnem razodetju je vztrepetalo materino srce: nikoli si ne bi mogla predstavljati, da jo ta njena hčerka tako ljubi! Ko je spoznala trpljenje, ki si ga je zaradi nje naložila, je preplašena obljubila, da se bo spreobrnila in spovedala. To je tudi takoj iskreno storila. Poslanstvo mlade Laure je bilo končano. Sedaj je mogla vstopiti v vse selje svojega Gospoda.

Nežna podoba blažene Laure, čisti ponos Argentine in Čila, naj prebudi v teh dveh plemenitih narodih obnovljeno duhovno zavzetost, vse nas pa naj uči, da z božjo pomočjo lahko zmagamo nad grehom in da ideal nedolžnosti in ljubezni na koncu vedno zablesti in razsvetli srca, čeprav ga ponižujejo in žalijo.”

M. Marinella Castagno, vrhovna predstojnica HMP, takole razmišlja ob liku blažene Laure.

„Kdo izmed nas bi lahko ugovarjal, da je današnji mladini zelo težko predložiti tako visok ideal. Res je, so težave, zlasti najti pravi način, kako postopati, da bi razum, ki ga otemnjuje greh, mogoče spoznati, kje je prava luč. Kljub temu pa je naša stroga dolžnost, da iščemo vsa sredstva, ki bi nam lahko pomagala doseči točno določen cilj cilja našega poslanstva in pri tem računati vedno tudi na pomoč milosti. Očistimo naša srca in Sveti Duh bo razsvetlil naš razum.”

Eden od teologov, ki so proučevali uradne spise o procesu za

proglasitev Laure k blaženim, se je takole izrazil: „Iz mnogih vzrokov je Laurin zgled izredno primeren za mladino našega časa, ki je pokazala, da je sposobna za izredno velikodušnost kjub temu, da mora po drugi strani trpeti nasilje mentalitete, v kateri ni prostora za verske in moralne vrednote.”

„Vztrajna Laurina odločnost, ki ni nikoli popustila, lahko prebudi vest odraščajočim. V času, ko z dobrim ali slabim namenom govorimo, da ni razumevanja s starši in o spopadih med starši in

otroci, postane velikodušna Laurina žrtev zelo zgovorna tudi kot dokaz, da je zakonska ljubezen sveta in prav tako krščanski pogled na družino. In še zadnje, ne najmanj pomembno: Laurina zgodba pritegne našo pozornost k nujnosti vzgoje in verskega pouka, ki naj bi med odraščajočimi oblikoval duše, občutljive za milost in pripravljene sprejeti njene pobude.”

Naj blažena Laura tudi slovenski mladini pokaže pot do svetosti.

prir. s. Ivana Bizjan

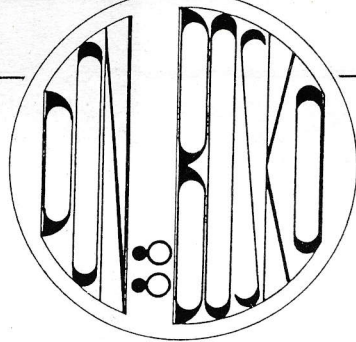
Nova kri po žilah stare Evrope

Predstavil bi vam rad teden, ki sem ga skupaj s skupino 25 mladih iz Slovenije preživel v Turinu od 28. avgusta do 4. septembra. Srečanja se je udeležilo tri tisoč mladih z vseh kontinentov. Zbrali smo se k praznovanju stote obletnice smrti turinskega vzgojitelja mladih, sv. Janeza Boska. Kot nakazuje ime srečanja 'Confronto 88', soočenje v jubilejnem letu '88, je šlo predvsem za izmenjavo izkušenj, ki imajo skupni imenovalec mladinsko duhovnost, ki izvira iz karizme sv. Janeza Boska. Zadnje tri dni je srečanje dobilo svojevrsten pečat z obiskom papeža Janeza Pavla II. Po osmih letih je spet prišel v Turin. Njegov drugi obisk je bil popolnoma posvečen don Bosku, svetniku mladih.

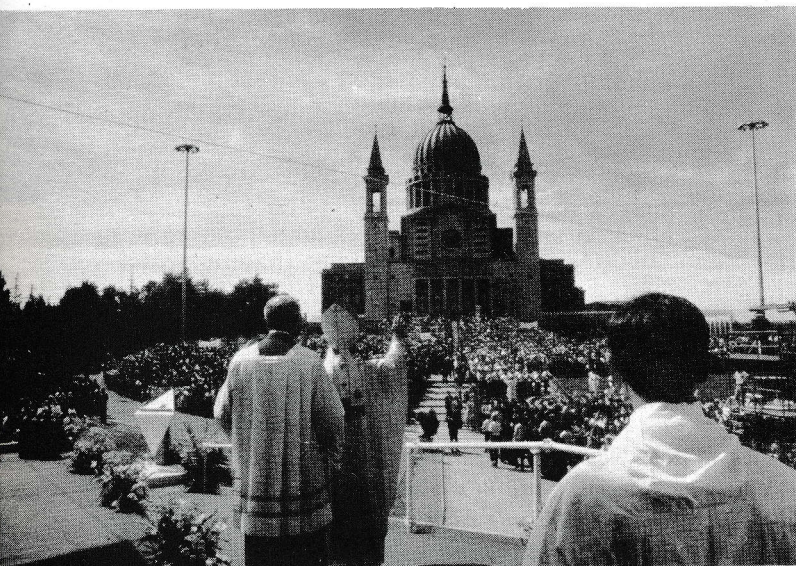
Osnovni ton je srečanju dajalo sproščeno veselje, ki je preplavilo dvorišče Valdocca. Kraj, kjer je don Bosko začel s svojim delom za ubogo in revno mladino, je bil tako teden dni preoblečen v radoživa mladostna oblačila. Morda je bil prav to pristen izraz svetnikovega nasmejanega obraza, tako značilnega na vseh njegovih fotografijah.

Priznati moram, da smo Slovenci sprva z zadrego vstopali v sproščeno, plesočo in prepevačo množico mladih, kakor da bi nam to preprosto veselje in popolna sproščenost bili neka-ko „sumljivi”. Sicer pa nas je potem zajel val in tudi mi smo postali aktiven del živobarvnega občestva.

Ob prvem srečanju nas ni pozdravil kak razvnet govornik. V velikem in pisanem cirkuškem šotoru za več kot 3000 oseb se je najprej oglasila pesem ob poudarjenem ritmu kitar in navdušenem ploskanju: ”Oče, učitelj in prijatelj, mi mladi iz celega sveta se še oziramo vate. Odpri naše srce Kristusu in pomagaj nam graditi svet.” Dva klovna sta nato v nemih scenah

Papež Janez Pavel II. v don Boskovi rojstni vasi z množico pred novim svetiščem.

po 'don Boskovo' razpoložila mlade. Vsak večer smo v šotoru doživljali prijetne ure prijateljstva. V petek zvečer je prišel med nas tudi papež. Nagovoril nas je z don Boskovo besedo: „Med vami mi je tako lepo.“ Sproščeno in domače je kramljal z nami. Njegova beseda za lahko noč je ovrednotila osnovno don Boskovo intuicijo: vzgoja je predvsem stvar srca. Samo kadar imaš nekoga rad in mu to daš tudi občutiti, ga lahko prav vzgojiš. Šele tedaj postaneš njegov prijatelj... To ozračje prijateljstva nas je duhovno bogatilo. Don Bosko je skratka postal naš; prijatelj, ki živi in čuti z nami. To je bilo prevladujoče vzdušje srečanja 'Confronto 88'.

Kako je bilo z zbranostjo in molitvijo? Ne! Na to vprašanje bom odgovoril na koncu. Manjka še ena kocka mozaika, ki sodi k bistvu podobe mednarodnega

srečanja mladih v Turinu. Pozno zvečer smo odhajali k počitku zelo zbiti. Dnevi so bili tako polni bogatega programa, da nam je vsak dan bilo bolj žal, da ima dan samo 24 ur. Ta značilnost nam je bolj približala don Boska, ki je bil neutrujen delavec. "Delo, delo, delo, je rad ponavljal. Delajmo, počivali bomo v nebesih." Dopoldne smo prisluhnili razmišljanju, ki je predstavilo temo dneva. Prva tema je bila: Kako biti mladi danes. Drugi tematski krog se je dotaknil mesta mladih v današnji Cerkvi. Nazadnje je bila na sporedu tema: Biti mladi z mladimi, kjer je šlo za vprašanje animiranja raznovrstnih mladinskih skupin. Vsi udeleženci so bili namreč že dejavni v vodenju ali vsaj sodelovanju v različnih mladinskih skupinah salezijanskih ustanov. Na podlagi predstavljenih teme smo se nato po

jezikovnih skupinah pogovarjali o izkušnjah našega dela. Urico in pol še pred kosilom, tri do štiri ure popoldne. To je bil še najdragocenejši del srečanja. Bogastvo izkušenj iz različnih dežel in kontinentov je širilo naša obzorja!

Vse te tri značilnosti srečanja so imele svoje stečišče v eni od glavnih potez srečanja mladih: v molitvi in zbranosti. Verska razsežnost srečanja se ni merila na ure molitve in zbranosti. Ko smo molili, peli in ploskali, smo čutili, da v teh nekaj trenutkih povzemamo veselje, klimo prijateljstva in dolge ure dela. V teh trenutkih smo čutili, da je Duh z nami. Govori v različnih jezikih. Posluhuje se veselih in sproščenih izrazov mladostnega navdušenja. To je bila naša liturgija - pravzaprav liturgija življenja. Začutili smo, da je bila vsakodnevna maša nosilna os, ki je združevala naše napore. Počutili smo se zelo 'katoliški' - univerzalni. S tem, mislim, da salezijanska mladinska duhovnost ostaja v navezi z njenim ustanoviteljem, don Boskom. On sam ni molil veliko. Znal pa je vse svoje življenje živeti kot liturgijo življenja, hvalnico pozitivnim ustvarjalnim silam, ki vrejo iz mladih. V tem nam je postal 'oče, učitelj in prijatelj'.

To so bili sadovi tistih semen, ki jih je don Bosko trosil s toliko znoja, kot Kristusov duhovnik v blagor mladim in v okras ene, katoliške, univerzalne Cerkve!

Po žilah stare in utrujene Evrope je steklo nekaj nove krvi. Da, celo posvečene krvi! Posvečene s preprostimi in prodornimi vzgojnimi genijem sv. Janeza Boska!

Zvone Štrubelj

V Celovcu stalno ali občasno živi precej Slovencev. Prebivalci tega mestaso, vsaj čez teden, tudi številni študentje ter dijaki Zvezne gimnazije za Slovence ali drugih šol.

Slovenska nedeljska maša ima že dolgo tradicijo, zadnjih nekaj let slovenske vernike povezuje lastna župnija, Pastoralni center sv. Cirila in Metoda.

Njegova dejavnost je zelo široko začrtana, glavna naloga pa je povezovati celovške Slovence med seboj, kar bodo dosegli predvsem s svojo odprtostjo, ter jim z ohranjanjem njihove vere pomagati vztrajati tudi v zvestobi svojemu narodu.

Prvi voditelj Pastoralnega centra, profesor verouka na Zvezni gimnaziji za Slovence in sedaj ravnatelj Modestovega doma za slovenske dijake, salezijanec Jože Andolšek, nam je posredoval nekaj misli, ki so jih zapisali on in njegovi sodelavci, preko katerih naj bi vsaj delno začutili utrip njihovega življenja.

Deset let živim v tem mestu in vse bolj spoznavam, da je družba bolna in potrebuje korenitega zdravljenja. Sicer ima denar, nima pa srca, da bi ozdravila ljudi, ki so duševno in telesno lačni človeške in božje ljubezni. Ozdravljenje pa je proces. Končno, ozdravlja lahko le Bog sam. Ob tem mi je vse bolj jasno, zakaj je Jezus živel daleč od bogatih, zakaj se je najprej razodeval iskrenim in jim oznanjal mir. Za nas je važno, da vzpostavimo znamenja vere, majhna znamenja tudi tam, kjer se zdi, da je nemogoče. To je ena najvažnejših nalog Cerkve in s tem vseh skupnosti, ki živijo v njej. Toliko odprtih ran v družbi je za nas izziv, saj smo si za vodilo življenja izbrali evangelij. Ta družba potrebuje ljudi, ki so svobodni, ki so zapustili vse samo zato, da bi bili blizu potrebnim, da bi bili v bližini Svetega.

V azilu, kjer se zbirajo alkoholiki, ni bilo nikdar pomembno, koliko sendvičev so mladi prinesli, ampak da imajo čas za tiste ljudi, da je nekdo, ki jih posluša, da je nekdo, ki jim nudi toplino, del samega sebe in da jim s tem daje Boga. Ko dovolim nekomu v svojo bližino, mu dam vedeti, da je zame nadvse pomemben. In če je odnos pristen (je pa velikokrat tvegan), sem podoben Jezusu, ki je objel gobavca in mu dal s svojo bližino občutiti, da zanj ni zavržen, ampak je še vedno vreden ljubezni. Ob teh ljudeh mi je postala jasna zavest mojega krščanskega poslanstva. Zato ne prihajam mednje, da bi jim nekaj vsilil, da bi jih hotel poučiti, ampak ker se zavedam, da smo vsi nosilci božje ljubezni. Zato lahko sodelujem pri vzkaltitvi njihove vere. Lahko vse bolj pomagam odkrivati darove, ki jih je Bog položil v bitje vsakogar izmed njih. Zaradi vsega tega pa je zame važno, da ne ostajam pri vsakdanjem, banalnem, ampak, da prodrem v globino, kjer prebiva Bog, in odkrijem, da me nekdo potrebuje, da mi hoče nekaj povedati.

Znamenje božje ljubezni za druge

DRUŽINSKA MAŠA

Smo iz slovenske župnije sv. Cirila in Metoda v Celovcu. Pri božjih službah vedno čutimo: „Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi,” kot nam govori Jezus. Kjer je Bog, tam je skupnost, družina, domačnost, zaupanje, zavarovanost.

Otroci še posebej začutijo, kje lahko doživijo družino, skupnost. Ta misel nam je pomagala, da smo sklenili, da bomo vsako prvo nedeljo v mesecu praznovali družinsko sv. mašo. Skupina staršev, ki pripravlja to božjo službo, se ves mesec prizadeva, da bi si odgovorila, kaj hoče Bog z nedeljskim evangelijem povedati našemu občestvu. To znanje posredujemo naši skupnosti, predvsem našim otrokom. Pri tej božji službi nismo le starši z otroki, ampak je zbrana vsa skupnost. Mi starši smo zelo hvaležni posebno starejšim, ki kažejo toliko razumevanja do naših otrok.

Po božji službi se v obednici srečamo ob kavi in si povemo, kaj nas osrečuje in s kakšnimi skrbmi se srečujemo pri vzgoji naših otrok.

Tako dajemo drug drugemu oporo in si mlajši in starejši rečemo: lepo je, da si tukaj med nami. Hvaležni smo Bogu, da nas ob nedeljah zbira v skupnost, da skupaj praznujemo.

Regina

OBISKALI SMO MARIJO IN ERIHA

Blok je že precej star. Povzpemo se do tretjega nadstropja. Vedno sta vesela, kadar pridemo k njima. Že več kot dvajset let živita v majhnem, skromnem stanovanju. Erih je že več kot osemnajst let na postelji. Že osemnajst let ni bil v naravi, da bi slišal petje ptic, ali da bi videl rože na polju. V hiši ni dvigala, zato ne more iz stanovanja, pa tudi invalidskega vozička nima, ker je predrag.

Toda vedno, kadar naša skupina pride k njemu na obisk, je nadvse srečene. Z duhovnikom Jožetom obhajamo božjo službo. Vse se mi zdi tako domače, preprosto. Vsi čutimo, da nas je Jezus povezal med seboj. Po obhajilu še dolgo prepevamo. Ubi caritas... Nato ostajamo v tihoti, se Jezusu zahvaljujemo za srečanje, ga prosimo, da bi Erihu polajšal bolečine, da bi mu Marija stala ob strani, da bi mi mladi lajšali trpljenje drugim, ki nas potrebujejo, da bi živeli lepo in čisto. Najraje bi zadržala čas... Mislim si, kako malo je potrebno, da osrečimo drug drugega. Po božji službi nam Marija pravi agapo.

Ob teh srečanjih dobim moč za življenje po veri. Vem, da me ljudje potrebujejo in da tudi jaz potrebujem nje.

Monika

BILI SMO V DOMU ZA PRIZADETE

V novembru je naš razred Zvezne gimnazije za Slovence v Celovcu z našim profesorjem Jožetom Andolškom zaprosil deželni šolski svet, da bi dobil šole prost dan za obisk telesno in duševno prizadetih mladostnikov pri Gospej Sveti.

Deželni šolski svet je ugodil naši prošnji, tako, da smo se v začetku decembra zjutraj z avtobusom odpravili h Gospej Sveti. Ko smo prišli v dom, smo skupaj s sestrami redovnicami, ki živijo z njimi, pomagali prizadetim na invalidske vozičke ter jih po dvigalu pripeljali v kapelico.

V kapeli sem sedel, kot da bi okamenel. Začel sem razmišljati. Vse imam, čisto vse. Zdrav sem, lahko hodim v šolo, nisem na vozičku. In če si za božič zaželim stereo radio ali videorekorder, ga tudi dobim. Vsega imam preveč. Kaj pa ti mladostniki tu v domu? Veseli so majhnih stvari. Veseli so življenja. Ti nas potrebujejo. Nadvse važno je, da jih sprejmemo, da občutijo, da jih imamo radi. Toda kljub temu se sprašujem, zakaj jaz lahko naredim toliko stvari, ki jih ti mladinci nikdar ne bodo mogli. Zakaj so tako drugačni od nas. Vem, da ne bom na ta vprašanja nikdar našel povsem razumljivih odgovorov. Toda prosim Boga, naj mi da moči, da bom občutil, da jim pripadam. Da bom razumel, da je v resnici prizadet tisti, ki ne ljubi. Saj nam tudi Jezus pravi: „Kar ste storili kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili!”

Sestre redovnice so vedno z njimi. V sveti maši vsak dan črpajo novo upanje. Tudi jaz upam in molim za te mladostnike, da bi ob sebi imeli veliko ljudi, ki bi jih sprejeli in imeli čas zanje.

Tone

PRIPRAVA NA BIRMO

Bilo je jeseni, ko je Jože nagovoril štiri maturante: Magdo, Eveline, Daniela in mene. Prosil nas je, da bi prevzeli birmanski verouk v Pastoralnem centru sv. Cirila in Metoda.

Prvi hip sem se zelo razveselil tega povabila, vendar se je kaj kmalu pojavil pomislek, če sem sploh sposoben birmancem posredovati svojo mlado versko izkušnjo. Jim lahko nudim tisto, kar pričakujejo od birmanskega pouka? Bom lahko odgovarjal vprašujočim očem? Po ponovnem pogovoru z Jožetom, ki mi je vlival poguma, sem sprejel to važno nalogo.

Polni skrivnostnega pričakovanja smo imeli prvo srečanje z birmanci. Začeli smo s kratko meditacijo in molitvijo, nakar je Jože razložil in predstavil, kako bo potekal letošnji birmanski pouk. Tako sva z Danielom prevzela dekliško skupino, štirinajst deklet, medtem ko sta Magda in Eveline imeli osem fantov.

Od vsega začetka je Jože dajal veliko važnost pogostim srečanjem voditeljev skupin, kjer smo razpravljali o delu in programu v birmanski skupini. Važno je, da se sodelavca dopolnjujeta in med seboj ujemata, saj je le tako mogoče, da bo delo prineslo sadove.

Z Danielom sva delala po določenem priročniku. Knjiga je poudarila predvsem sledeče teme: Sreča, Jezus ustanovitelj Cerkve, binškoosti, za-

kramenti in praktično krščansko življenje. Poleg tega pa sva dekleta vzpodbujala, da so tudi sama kaj razmišljala in napisala. Seveda smo veliko peli ter se tudi skupaj povesečili. Tako smo se zblížali ter postali prijatelji.

Zaključili smo s skupno mašo vseh birmancev, pri kateri so sodelovali tudi njihovi starši.

Ta naloga mi je dala veliko

misli, ko sem se odločal in izbiral poklic. Predvsem sem dobil veselje do dela z mladimi, ki iščejo prave vrednote v življenju. Vedno bolj sem spoznaval, da me Bog kliče, naj pblížje hodim za njim. Čutil sem, da me Bog potrebuje. Hočem se popolnoma darovati Bogu in ljudem in biti na razpolago tistim, ki so potrebni pomoči.

Hanzi

Dlje ko živim z mladimi, bolj sem vesel tega daru. Vse delo, molitev, trpljenje se mi zdi nad vse smiselno in polno upanja. Bolj kot besede in psihološke obdelave ljudje potrebujejo, da bi jim delil vse, kar smo in kar imamo, da bi doživeli vrednost samih sebe. Kajti, dokler človek ne sreča samega sebe v očeh in srcih ljudi, je na begu. Dokler človek ne dopusti, da bi bili ljudje deležni bogastva njegove notranjosti, ne najde zavarovanosti. Dokler se človek boji, da bi ga drugi mogli „spregledati“, ne more spoznati niti sebe niti drugih - za vedno bo sam.

Podoba samega sebe najbolj odkrijemo v bližnjem ali pa v skupnosti. Le tako ne gledaš na sebe kot na velikana iz svojih sanj ali kot na pritlikavca iz svojih tesnob; na sebe gledaš kot na človeka, ki lahko prispeva svoj delež za dobro soljudi. Samo tako rastemo v človeka po božji podobi, tako postajamo zakrament za druge.

Zaradi tega sem vesel, kadar se napotimo k drugim, ki nas potrebujejo in mi nje - in tako živimo sredi tega sveta kot odrešeni ljudje, ki imajo cilj v Bogu.

Mirjam, ki v vsakdanjem življenju poskuša živeti Jezusovo oznanilo, vendar je že dva meseca v bolnici, sem napisal tole razmišljanje. Želim ga posredovati tudi tebi, ki si na poti k lepemu, čistemu in dobremu.

Pot je pred tabo. Sama se moraš odločiti, ali boš šla po njej, nihče te ne more prisiliti. Poslušaj pa glas, ki je v dnu tvojega bitja. Nekdo te v tvojem življenju spremlja - nisi sama. On govori v tihoti - zaupaj se mu, ne bo te prevaral.

Sprejmi samo sebe, bodi to, kar si - le tako boš postala to, kar želiš postati.

Sprejmi tudi svoje slabosti. Znova začeti - to je dar. S slabostmi imej veliko potrpljenja, tudi s tistimi, ki jih ne moreš spremeniti; vedi, da te ima Bog neizmerno rad. Prav je, da si včasih tudi zlomljiva - to ti lahko odpre nove poti, kjer te On pričakuje. Veruj, da v temo lahko prineseš luč - in spoznala boš, da je dovolj majhna lučka, da se drugega dotakne svetloba.

Ne odpovej se kraju, kjer upaš, trpiš, se veseliš - kajti, če bi se odpovedala, bi tam nastala velika praznina.

Če imaš med ljudmi pomembno vlogo, vedi: ko te ne bo, bo to vlogo prevzel kdo drug. Toda tebe ne more nadomestiti nihče. Odločitve, ki jih sprejemaš v življenju, ti odpirajo nova vrata - zopet druga se ti s tem zapirajo. Vrata, ki so odprta, so le zate.

Nihče ne veruje kakor ti. Nihče ne misli na smrt kakor ti. Nihče nima takšnega glasu, kakor ga imaš ti. Da, nihče ni takšen, kakor si ti.

Tudi tvoja volja je enkratna. Kadar kaj hočeš, rečeš da - lahko pa rečeš tudi ne. Vse to te naredi prosto, da lahko odločaš o odnosih, ki jih imaš do soljudi. S tem sprejemaš življenje v svoje roke in za vezi postajaš vse bolj odgovorna. Ker je Bog polnost svobode, ti daje svobodo.

Kadar si doma sama s seboj, se počutiš srečno. Nekateri gredo od tebe, ker v globini ostajaš to,

kar je bilo položeno v kal tvojega bitja. Ostajaš zvesta sebi, zato izgubljaš tiste, ki so ostali na površju.

Ljudje želijo, da bi bila nekdo izmed mase in ti govorijo:

„Stopi dol in se napij našega vina!“
In če to storiš, vedi, da ne bodo nikdar več potrebovali.

Zate je boljše, da se prikradeš v bližino Njega in ostajaš tam.

Potem pa se napotiš do njih, ki so lačni tvoje bližine - prostora, kjer se duh dotika Nestrohljivega.

Toda biti v tem svetu enkratno hkrati pomeni biti osamljen.

Tudi to je cena življenja.

Tvoje bolečine in strahovi so povsem tvoji. Nihče jih ne doživlja tako kakor ti.

Ko občutiš svoje trpljenje, veš tudi za neprespane noči ljudi, ki v kriku bolečin trgajo obleko raz svoje telo. Znova imaš priložnost, da spoznavaš življenje in se oveš, da v trpljenju nisi sama. Okoli tebe mnogi nemo trpijo in hrepenijo po tvojem glasu, glasu človeka, ki je doumel, kaj pomeni pripadati drugemu v trpljenju in rasti.

In kadar se počutiš odrešeno - takrat si izziv za ljudi, ki iščejo Pot, Resnico in Življenje.

Ostani v sebi, pri svoji notranji lepoti. Nekdo mora biti doma, ko prihaja Gospod, nekdo ga mora dan in noč čakati za ljudi, ki dan in noč drviyo po mestu. Nekdo ga mora čakati, da mu nenehno odpira vrata, ga sprejema v srce, ker vedno prihaja. Nekdo mora vzdržati ob Njem, zato bodi v Njegovi bližini.

Mirjam, ostani svobodna - za svobodo si bila odkupljena - in sprejemaj meje, ki so ti dane.

Ob vsem tem, kar sem ti napisal, bi bil rad zraven, ko bi se počutila nepomembno, kadar bi v tvojih očeh zaznal solze. Rad bi stal zraven, kadar bodo prišli težki dnevi. Takrat, ko se boš počutila utrujeno, takrat bi rad sprejel del tvojih bolečin. Rad bi bil most čez preplavljajoče vode.

Prav tako bi pa rad s teboj delil vse, kar je mir, veselje, prijateljstvo, ki naj bo poglobitev duha in bližina Boga.

Želim ti, da bi bil Bog s teboj danes, jutri in vsak nov dan!

Jože Andolšek

»Veselite se, vsi narodi«

Ob tem geslu so od 23. do 25. septembra v Selah na Koroškem potekale slovesnosti ob 30-letnici začetka misijonske akcije za podpiranje bogoslovcev iz misijonskih dežel. Sedaj jo vodi dušnopastirski urad v Celovcu, prvo seme pa je bilo položeno prav v selski župniji.

Ob svojem obisku pri sobratih na Koroškem je indijski misijonar Pavel Bernik leta 1958 predlagal, da bi za misijone lahko delali tudi tako, da bi podpirali misijonske bogoslovce in jim tako omogočili, da postanejo duhovniki. Zamisel sta navdušeno podprla Ivan Matko, dušni pastir v Selah, in Anton Cvetko, duhovnik v Medgorjah. Prav ti župniji sta prvi podprli mlade seministične. V naslednjih letih so se za takšno obliko sodelovanja zavzele še druge južnokoroške župnije. Sad tridesetih let je bogat in zgovoren: s pomočjo velikodušnih misijonskih prijateljev se je doslej izšolalo tisoč bogoslovcev, od tega so jih Selani podprli sto.

Prvi dan tridnevnega misijonskega slavlja je bila na vrsti maša v siro-malabarskem obredu in odprtje razstave afriških preprog. Msgr. Jože Kopeinig, vodja Dušnopastirskega urada, je udeležence uvedel v praznovanje in predstavil program. Pohvalnih besed

so bili na poseben način deležni Selani in njihovi dušni pastirji. Sama izbira kraja slavlja je bila poseben izraz priznanja za veliko opravljeno delo.

Sobotno popoldne je bilo namenjeno mladim. Med njimi sta bila študenta z Madagaskarja, ki sta z besedo in pesmijo predstavila del misijonarjevega vsakdana. V selski župnijski cerkvi so somaševali slovenski misijonarji, ki so bili doma. Večerne ure pa so bile posvečene pogovoru, pri katerem so o svojih izkušnjah spregovorili mladi misijonski sodelavci. Dijaki in dijakinje Modestovega in Slomškovega doma iz Celovca so nato pripravili molitveno uro za mlade.

Zadnje dejanje misijonskega slavlja je potekalo v nedeljo popoldne. Ob navzočnosti ravnatelja avstrijske MIVE je msgr. Jože Kopeinig blagoslovil pet avtomobilov, ki so namenjeni misijonarjem na Madagaskarju in v Burundiju. Izrečene so bile pohvalne besede o velikodušnosti daroval-

cev, ki so prispevali za nakup potrebnih prevoznih sredstev. Navzoči so se po obredu blagoslovitve preselili v župnijsko cerkev, kjer je bilo zahvalno evharistično slavlje.

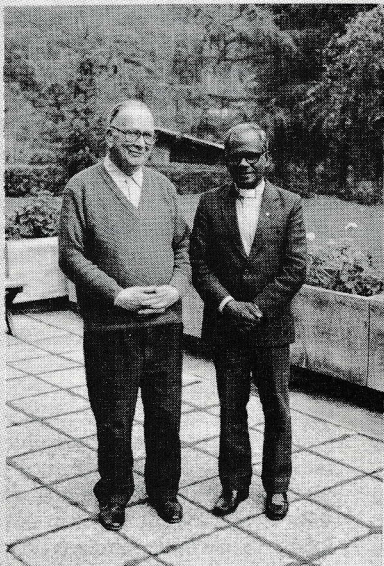
Slavju je predsedoval celovški škof dr. Egon Kapellari. Ob njem je somaševalo preko dvajset duhovnikov, med njimi tudi inšpektor slovenskih salezijancev Stanko Hočevar, zaslužni misijonski delavec Andrej Majcen, dolgoletni selski dušni pastir Ivan Matko in njegov nasled-

nik Mirko Rakovnik, indijski duhovnik Jožef Vettom, prvi bogoslovec, ki so ga podprli Selani, in drugi.

Domačinom in drugim misijonskim prijateljem se je pridružilo več skupin iz Slovenije, med njimi tudi avtobus sotrudnikov iz Ljubljane. Da je bil praznik res misijonsko obarvan, so pomagale indijske sestre, malgaška študenta in skupina afriških bogoslovcev, ki študirajo v Evropi. Skof Kapellari je spregovoril o misijonskem poslanstvu vse Cerkve, pohvalil

darežljivost slovenskih vernikov in poudaril: „Prišel sem, da bi se skupaj z vami zahvalil Bogu, ki nam daje moč, da lahko toliko dobrega storimo!“ Zahvalna pesem na zaključku je izzvenela iz vsega srca.

Gostoljubnost do vseh udeležencev srečanja, ki so je bili deležni v župnijskem domu, je bila zgovorno znamenje odprtosti za ves svet in zanimanja za vsakega človeka. V tem letu prejema pomoč 228 bogoslovcev. Veliko, ni kaj!

Misijonskega slavlja v Selah se je udeležil tudi Jožef Vettom, indijski salezijanec, ki je naslednje dni preživel med slovenskimi sobraty. „Srečen sem, da sem bil prvi misijonski bogoslovec, za katerega so prevzeli skrb Selani, je dejal. Bil je leta 1958, ko se je v Evropi mudil moj profesor in predstojnik slovenski misijonar Pavle Bernik. Iskal je sredstva, da bi lahko vzdrževali indijske poklice, ki so postajali vse številnejši. V selski župniji je našel pri sobratu Ivanu Matku in faranih veliko razumevanje in pripravljenost. Tako sem bil ves čas študija deležen velikodušne pomoči. Selani so mi bili kot starši, dobri in razumevajoči. - Sedaj delujem v Madrasu. Moji ljubljenci so sirote z ulic, brezdomci in prepuščeni na milost in nemilost volji ljudi. Zbiramo jih, dajemo osnovna sredstva za preživetje in pomagamo pri rasti njihove človeške zavesti. - V Slovenijo pa sem prišel predvsem zato, da bi obiskal sorodnike mojega zvestega sodelavca in predanega mojstra v grafični šoli Ivana Kešpreta. Veliko mi je govoril o svoji domovini in Cerkvi na Slovenskem. Čas, ki sem ga preživel tukaj, je nekaj posebnega. Srečal sem se s povsem novo resničnostjo. Veliko sem slišal in bral o vaši deželi. Doživetja pomenijo bogato dopolnitev.“

V deželi piramid in reke Nil

Ko nas je pred par leti obiskal Franci Zajtl, nam je spregovoril o svojem delu v Egiptu, o tehnični šoli, v kateri poučuje kot strojni inženir, o možnostih misijonskega dela in o različnih straneh življenja v deželi ob reki Nil. Tudi preteklo poletje se je zaustavil v več cerkvenih skupnostih ter z besedo in sliko odstril skrivnosti dežele faraonov.

-Poprosili smo ga, da nam kaj pove o verskem življenju Egipčanov.

-Najprej bi rad poudaril, da v Egiptu, ki zdaj šteje 55 milijonov prebivalcev, ateistov skoraj ni. Ima značaj muslimanske države, saj je kar okoli 90 odstotkov ljudi muslimanov, samo okoli 10 odstotkov bi bilo kristjanov. Egipčanski kristjani so v večini kopti. Katoličanov je zelo malo, da nekaj preko sto tisoč. Sama beseda 'kopt' pomeni prebivalca doline reke Nil. Tako so imenovali Egipčane Arabci, ko so v 7. stoletju zavzeli krščanski Egipt. Ime jim je ostalo in se tako imenujejo tudi sami do današnjega dne.

-Kakšne pa so glavne značilnosti egipčanskih muslimanov?

-Marsikdaj imamo o njih napačen vtis; kot da bi bili divji ljudje, nečloveški in se bi jih bilo bolje izogibati. Seveda je povsod mogoče najti dobre in slabe ljudi. V Egiptu in na Bližnjem vzhodu živim že 19 let, zato lahko rečem, da jih že malo poznam. V naši šoli imamo tudi okrog 250 dijakov, ki so muslimani; s številnimi se srečujem tudi na večernih tečajih. Z njimi imam veliko stikov in med njimi tudi veliko prijateljev. Lahko rečem, da so muslimani zelo verni in dobri ljudje. Vse njihovo življenje je prežeto z molitvijo in vdanostjo v božjo voljo, v božjo pomoč in varstvo. Povsod je mogoče videti napise: Bog je velik. Ni Boga razen edinega Boga in Mohamed je njegov prerok. Tudi po radiu in televiziji vedno dodajajo: „Če bo Bog dopustil.“ „Če Bog tako ho-

če.“ Musliman praktično živi v stalni zavesti božje pričujočnosti. Najlepša žrtev, ki jo musliman lahko stori za večjo božjo slavo, je seveda znameniti enomesečni post, ki ga imenujejo 'ramadan', ime je vzeto po imenu meseca, v katerem se postijo. Post jim pomeni vrsto zdravlila, da se človek osvobodi določenih nagnjenj in se posveti molitvi, Bogu. Post je zelo težek, posebno poleti, saj velja od sončne zarje do zahoda. Lahko pa jedo ponoči. Včasu posta se pozdravljajo: Ramadan bodi usmiljen. Odgovor se glasi: Bog je bolj usmiljen.

-Kakšne stike pa imate s koptskimi kristjani? Obiščeš kdaj katero od njihovih cerkva?

-Tudi kopti so zelo pobožni v vsakdanjem življenju in pogostokrat obiskujejo svoje cerkve in samostane. Njihova cerkev je drugače organizirana, kot je naša.

Že od leta 476 imajo svojega vrhovnega poglavarja. Verniki se zelo zanimajo zanj in ga zelo spoštujejo. V hišah in tudi v avtomobilih imajo njegove slike. Radi poslušajo njegove pridige. Je pa tudi res, da je velik pridigar.

Župnije so drugače organizirane kot naše. Vodijo jih župniški sveti, ki skrbijo za cerkveno zgradbo, za gospodarstvo, organizirajo izlete in druge aktivnosti. Njihovi župniki so poročeni in živijo v krogu svoje družine. Od cerkvenega sveta prejemajo plače. Nimajo semenišč, kot jih poznamo mi. Vsaka župnija si izbere enega ali več zglednih poročenih vernikov in jih dajo posvetiti za duhovnike. Kot duhovniki

še naprej ostanejo na domu, v okviru družine.

Letos sem bil na posvečenju petih duhovnikov, ki jih je posvetil njihov papež Šenuđa III. Po posvečenju, ki je trajalo šest ur, so šli novomašniki v puščavski samostan za 40 dni, da bi se po Jezusovem zgledu pripravili na 'javno življenje' v župniji.

Koptske maše so pete in trajajo po tri ure. Ljudje zelo obiskujejo svoje cerkve in jih tudi materialno radi podpirajo.

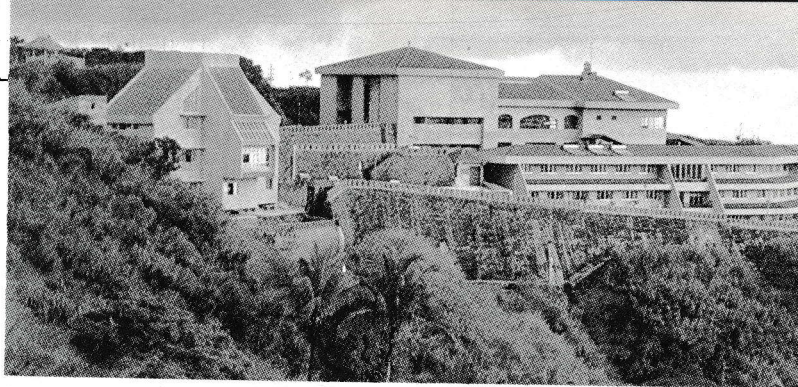
V duhovnikih vidijo Kristusovega namestnika in jih zelo spoštujejo.

Kopti imajo veliko postnih dni. Preko celega leta bi jih bilo kar okoli 180. Ob takih dneh ne smejo uživati meso, jajca, mleko in mlečne izdelke. Večinoma jedo samo zelenjavo. Zelo spoštujejo izročilo prvih krščanskih stoletij.

- *Egipt je znan po zelo starih samostanih.*

- V egipčanski Cerkvi imajo posebno mesto. Že večkrat sem obiskal sedem samostanov. Za vsakega je mogoče reči, da je nekaj enkratnega. Redovno življenje v Cerkvi se je začelo ravno v Egiptu v četrtem stoletju. Takrat je v srednji rečni dolini živelo sedem tisoč menihov različnih narodnosti. Istočasno so ob Rdečem morju živeli sv. Anton, sv. Pavel in meniške skupnosti.

Se sedaj je redovniško življenje v puščavskih samostanih zelo razširjeno in spoštovano. Cenijo ga kopti in muslimani. V menihih vidijo ljudi, ki živijo za Boga in za bližnjega. Ko jih obiščemo, takoj začutimo, da so Bogu posvečeni ljudje. V samostanu, ki je od Kaira oddaljen 94 km in se nahaja na kraju, kjer je v 4. stoletju živel z menihi sv. Makarij, živi še danes okoli 100 menihov. Vsi imajo univerzitetno izobrazbo. Zgradili so si tak samostan, da je občudovanja vreden. Okrog samostana imajo okoli 100 hektarov zemlje, ki je prej bila puščava, pa so jo spremenili v rodovitne njive.

Duhovno središče filipinske salezijanske družine Batulao, Batangas

Ponovno sredi življenja

Po vrnitvi iz Slovenije, je misijonar Danilo Lisjak spet začel delo med mladimi v Zairu. V enem prvih pisem nam je zapisal:

„Vsem lep pozdrav iz Zaira! V Gomo sem prišel v petek, 2. septembra. V skupnosti nas je sedaj šest sobratov. Moral bi sicer v Ruando na tečaj tamkajšnjega jezika, toda letos tega tečaja ni. Zaradi vedno težjih razmer se moram posvečati predvsem ekonomskim in karitativnim dejavnostim. Večkrat sem v glavnem mestu Ruande po nujnih nakupih, sicer bi šola ne mogla normalno poslovati. Tukajšnji trgovci si čez noč izmislijo novo ceno ali pa jo sproti spreminjajo glede na stranko. Na take načine pa sem dokaj alergičen, zato grem raje v sosednjo državo.

V soboto 24. septembra sem bil v Kigaliju na sprejemu dveh sobratov, Jožeta Mlinariča in Gustija Horvata. Na letališče so prišli sobratje iz večine tamkajšnjih zavodov. To je Jožeta in Gustija zelo opogumilo in jima vilo zaupanja.”

Jože Mlinarič
Institut Formation Apostolique
Kimiuhura B.P. 627
Kigali
RWANDA

Avgust Horvat
Paroisse Musha
B. P. 1119 Kigali
RWANDA

Vztrajnost v misijonskem delu

Pred nedavnim je misijonar Rafael Mrzel praznoval zlati jubilej redovniškega življenja. Filipinska salezijanska skupnost mu je pripravila lepo praznovanje. On pa s svojim delom nadaljuje in s svojo vztrajnostjo daje najlepši zgled zvestobe mladim, ki se ob njem pripravljajo na začetek redovniške poti. V enem svojih zadnjih pisem je zapisal:

„Se vedno ostajam pri delu, ki ga opravljam že leta. Imam priložnosti za dobro besedo, da kaj postorim in pomagam ubogim iz okolice. Ko sem bil na duhovnih vajah, sem izvedel, da je slovenska salezijanska družina dobila novega predstojnika. Pri gam razglednico našega doma duhovnih vaj. Je zelo velika zgradba na pravem grebenu, saj jo s treh strani obdajajo prepadi. Pogled se razprostira daleč na morje. Dom je namenjen nabiranju moči, predvsem pa za duhovne obnove ob različnih priložnostih. Vse leto so prostori v službi tistih, ki želijo razmišljati o namenu življenja in priložnosti, ki nas vse čaka. -V naslednjih dneh me čaka obisk pri kirurgu in majhen poseg.

Rad bi pozdravil vsakega posebej v slovenski salezijanski družini. Toda nekoč se bomo z vsem veseljem rokovali skupaj z don Boskom pri našem Dobrem Pastirju, ki se je ves in v čudoviti preproščini žrtvoval za nas. Prirčne pozdrave!”

Katekizem v jeziku kearu

Naše delo na Papui Novi Gvineji se zelo razlikuje od dela v Afriki ali Indiji, kjer ljudje čutijo božjo bližino in polnijo božje hrame, ki jim nudijo prepotrebno hrano.

Tu pa ne samo, da nimajo nobene vere, ne molitve in ne žrtve, najbolj žalostno je, da ne čutijo potrebe po duhovnosti in veri. Seveda pa s tem ne mislim reči, da je misijonsko delo neuspešno ali nepotrebno. Prav obratno. V našem misijonu je zato tako, ker se do sedaj ni pri njih še nihče ustavil in jim predstavil Kristusa in njegovo blagovest. Zato nas je don Bosko poslal sem, da preko mladih sejemo božjo besedo in jim z delom pričujemo za Kristusa in njegovo ljubezen.

Čeprav je manj kot deset tisoč ljudi, ki govorijo jezik kearu, sem se lotil prevajanja katekizma v njihov jezik. Vsak večer po končanem delu pripravim eno ali dve strani, ki mi jih domačinke popravijo in tako imam sedaj že vero in zapovedi napisane v zanje razumljivem jeziku. Do konca leta, če ne pride nič vmes, upam, da bosta tudi druga dva dela končana. In prepričan sem, da se bo našla dobra duša, ki bo plačala za tisk. Do sedaj sem verouk poučeval v jeziku pisin ali (mlajšim) v angleščini. Toda vera je nekaj tako dragocenega, da se da vsejati samo z maternim jezikom.

Preko dneva me poleg verou-

ka zaposluje tudi gradnja. Ena cerkev je sedaj končana, druga je pod streho, potrebuje še tlak in prevleko. Tretji sem v začetku meseca postavil temelje in bi morala biti pod streho v novembru, četrto bom pa začel prihodnji mesec. Za november so mi člani Rotary Cluba iz Avstralije obljubili, da mi pridejo za dva tedna

pomagat pri gradnji šestrazredne osnovne šole v Here here. To mi bo velika pomoč. Kot vidite je dela dosti, le delavcev je malo. V Evropi pa mladina ne ve, kam bi se dala.

Naj za danes zadostuje. Ostanimo združeni v molitvi.

Ve prav lepo pozdravlja

Jože Kramar

Včasih mora človek preprosto znati čakati

Ko je bil star 18 let, je 23. decembra družini razodel, da sve-ti večer ne misli preživeti doma. Zdi se mu preveč 'malome-ščanski', je utemljal svojo namero. Božičnega drevesa, potice, prepevanja 'Sveta noč, blažena noč', pripravljanja jasic je bil do grla sit. Večer hoče preživeti drugače, s prijatelji, ki so mi-slili ravno tako. Tako je rekel in šel. Kako je tisto 'drugače' bi-lo videti, niso starši nikoli zvedeli, toda naslednje leto in leto pozneje za božič ni prihajal domov. Nekega dne se je mladi mož oženil in isto leto so presenečeni starši na začetku decem-bra dobili pismo:

"Dragi starši! Z Evo bi prav rada božič preživela z Vama. Če smeva, bi prišla 23. z večernim vlakom in bi lahko ostala do 27. Prosim, naredita tako, kot je za božič vedno bilo. Eva namreč nima pojma, kako ljudje vsako leto obhajajo božič z dreveščkom, jasicami, potico, starimi božičnimi pesmimi... rad bi, da bi se tega naučila za pozneje, ko bova imela otroke. Vse-liva se že srečanja z Vama! Vaša Henrik in Eva."

Včasih mora človek preprosto znati čakati.

Kamenček za mozaik don Boska

**Pred leti
je v redni zbirki mohorjevsk
izšla zanimiva knjiga
z naslovom
'Rada bi vam povedala',
v kateri so bili zbrani
odlomki klene besede
izpod peresa Erne Meško.
Kmetica, družbena delavka,
mati devetih otrok...
tokrat je obudila
svoje spomine
na srečanja s salezijanci in
don Boskom.**

Ob misli na velikega, dobrovoljno nasmejanega svetnika, ki ima v našem slovenskem svetu mnogo častilcev, predvsem po zaslugi požrtvovalnih salezijanskih duhovnikov in zaradi dela hčera Marije Pomočnice, čutim prijetno dolžnost, da se kot ena izmed mnogih don Boskovih prijateljev ob stoletnici svetnikove smrti spomnim s par vrsticami nanj, v znak ljubezni in hvaležnosti.

Veliko je že bilo in še bo napisanega o življenju in delu tega enkratnega mladinskega vzgojitelja, vnetega Marijinega častilca in

vzornega duhovnika. Moj namen pa ni, da bi naštevala še njegove zasluge. Hočem Vam samo povedati, kako je stopil v moje življenje in me spremlja na vsej poti do današnjega dne.

Vračam se v zgodnje otroštvo, ki sem ga preživljala ob svojih skrbnih, vernih starših doma v Ormožu. Stanovali smo v neposredni bližini železniške postaje in tako je naš dom nudil varno prenočišče marsikateremu, ki je pripotoval zvečer do Ormoža, a ni imel zveze, da bi lahko nadaljeval vožnjo proti Murški Soboti. Med takimi potniki so bili velikokrat tudi salezijanci z Rakovnika, ki so po službeni dolžnosti potovali v Veržej, kjer je bil mladinski vzgojni in učni zavod. Večkrat sta se oglasila ekonom tega zavoda duhovnik Jože Kostanjevec in pa dr. Gržinčič. Slednji je bil glasbenik z dušo in telesom. Komaj je prišel k nam in zagledal klavir, že je sedel k njemu in začel igrati tako, da nas je vse navdušil. Ko je moj brat Janko obiskoval Srednjo tehniško šolo v Ljubljani, je stanoval v internatu na Rakovniku. Imel je bolj slab posluš in tako v šoli ni nikoli dobil ocene iz petja. Dr. Gržinčič pa ga je „prisilil“, da je moral sodelovati pri pevskem zboru, ker je bil mnenja, da ima vsak človek posluš, le eden bolj, drugi manj razvitega. No in tako je tudi iz Janka postal kar dober pevec.

Ker smo imeli s salezijanci precej stika, smo se tudi seznanili z načinom njihovega delovanja po don Boskovih načelih. Redno je prihajal k nam Salezijanski vestnik in bili smo dobro obveščeni o vsem, kar se je dogajalo

zlasti na Rakovniku. Starši so se radi udeleževali romanj in slovesnosti v počastitev Marije Pomočnice. Za veliko noč leta 1934 pa sta romala v Rim, ker je bil 1. aprila 1934 don Bosko proglašen za svetnika. Tega smo bili vsi zelo veseli, saj smo ga šteli med svoje najboljše prijatelje in ga cenili kot zvestega priprošnjika pri Bogu.

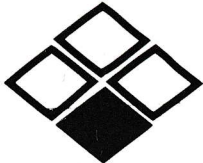
Ko sem se odločila, da napišem kratek sestavek za Salezijanski vestnik, sem prosila brata Janka, ki živi v Mariboru, naj mi kaj napiše, kako se spominja tistega življenja, ki ga je prebil 4 leta kot gojenec Salezij. dijaškega konvikta na Rakovniku v Ljubljani. Poslal mi je „POROČILO“ tega konvikta za šolsko leto 1937-1938 in priložil pismo naslednje vsebine:

„Pošiljam 'poročilo', izdano pred 50 leti! Našla boš zanimive podatke o življenju na Rakovniku pred pol stoletja. Še danes sem vesel in srečen, da sem 4 mladostniška leta preživel v imenitnem, odlično urejenem in organiziranem zavodu. Bil je drugi dom, obenem pa življenjska šola, kjer smo se v množici mladostnih vrstnikov in modernih vzgojiteljev brusili in pilili za življenje v družbi! Mnogo izkustev, pridobljenih v tako pestri skupnosti, mi je v poznejših burnih letih zelo prav prišlo!“

Mislím, da temu ni kaj dodati. Saj lepše ocene si ne more želeli nobena vzgojna ustanova.

Naj don Boskov duh spremlja vse mladinske vzgojitelje, da bodo znali uspešno voditi mladi rod v srečno življenje našega naroda.

Erna Meško

Začetki krščanstva med Slovenci

Čeprav se naša zgodovina začenja z naselitvijo Slovencev, prednikov Slovencev, na področje alpskih dežel rimskega imperija v drugi polovici 6. stoletja, pa moramo kot usoden preobrat naši zgodovini poudariti pokristjanjevanje tega področja in seznanjanje Slovencev s krščansko vero v 8. stoletju.

Podoba božje Matere v glavnem altarju svetišča Gospa Sveta na Koroškem

Izpričano krščanstvo rimske dobe na našem ozemlju od 3. stoletja dalje, je v času preseljevanja narodov propadlo. Prvi ponovni misijonski poskusi, tedaj že med Slovenci, sv. Kolumbana, sv. Amanda ter Puščavnika Marina so bili bolj epizodični in med našimi predniki niso pustili trajnejših sadov. Na njihovo pokristjanjanje in misijonsko dejavnost na našem ozemlju so močno vplivale tedanje politične ter državotvorne razmere. Te so se s preseljevanjem narodov močno spremenile. Slovani so so sorazmerno hitro organizirali v Samovo plemensko zvezo ter se tako lažje branili nevarnosti vzhoda in zahoda. Po njenem razpadu (623-658) je trajno politično tvorbo ohranila samo Karantanija, ki je obsegala velik del slovenskega narodnostnega ozemlja. Njeno samostojnost so s številnimi roparskimi pohodi ogrožali Obri. Karantanski knez Borut se je zato po pomoč obrnil k Bavarcem. Ti so Karantancem sicer pomagali, v zameno pa je Karantanija morala priznati Bavarsko oziroma frankovsko nadoblast. Slovensko odvisnost od Bavarcev so zagotavljali talci. V času ujetništva na Bavarskem sta se Borutov sin Gorazd in nečak Hotimir seznanila s krščanstvom in postala kristjana. Ta vključitev v frankovsko državo je imela tudi pozitivne posledice, ker hkrati pomeni vključevanje Slovencev k evropskemu zahodu, njegovi kulturi in krščanstvu.

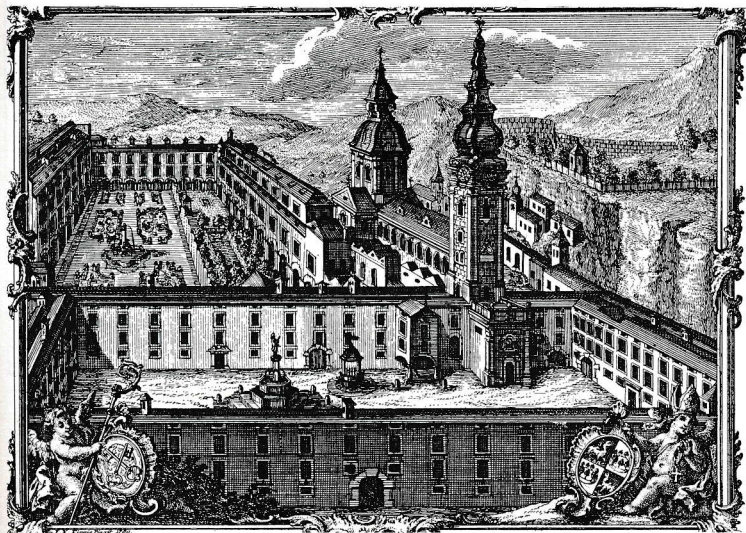
Pokristjanjevanje je bil dolgotrajen proces, ki je potekal iz dveh cerkvenih središč; Salzburga in Ogleja. Žal pa obe središči nista na slovenskem narodnost-

nem ozemlju, kar je izpodkopavalo možnost slovenske cerkvene in politične samostojnosti.

MISIJONARJI IZ SALZBURGA

Misijonska dejavnost Salzburške Cerkve je bila osredotočena na slovensko narodnostno ozemlje severno od Drave, torej na Karantanijo in Panonijo. Nosilec misijona je bila benediktinska opatija v Salzburgu. Le to je okoli leta 700 ustanovil (morda samo prenovil) misijonski škof sv. Rupert. V svojem misijonskem delu se je sv. Rupert močno opiral na tradicije irskega misijona. Po zgledu sv. Kolumbana je tudi sam uporabljal in priporočal skromno in iskreno pobožnost ter živ zgled krščanskega življenja kot najboljše priporočilo krščanske vere med poganjskimi ljudstvi. Te ideale je kot veliko dediščino zapustil svojim naslednikom, predvsem sv. Virgilu (745-784), ki je kot salzburški škof in opat prvi začel organizirano dejavnost med karantanskimi Slovenci. Spis „Spreobrnjenje Bavarcev in karantanov“, ki nam nudi izčrpen vpogled v salzburško misijonsko dejavnost med Karantanci, nam poroča o vrnitvi Gorazda ter pozneje Hotimira iz bavarskega ujetništva. Domov sta se vrnila na prošnjo Karantancev in z dovoljenjem frankovskega kralja. Oba pa sta že bila kristjana. Knez Hotimir se je očitno dobro zavedal svojih krščanskih dolžnosti in zaposlil je škofa Virgila, „naj obišče njegove rojake, da bi jih čvrsto utrdil v veri“. Virgil tej

Samostan sv. Petra v Salzburgu, od koder so prihajali misijonarji

prošnji ni osebno ustregel, pač pa je med Karantance leta 755 poslal pomožnega škofa Modesta in nekaj duhovnikov. Modest si je za svoje središče in misijonsko izhodišče izbral Gospo Sveto na Koroškem. In kakšno poslanstvo je imel v karantanski kneževini? Bil je pokrajinski škof z velikimi pooblastili; pokristjanjanje, gradnja cerkva in posvečevanje klerikov v duhovnike. Teh nalog se je Modest lotil z neutrudljivo delavnostjo. V njem in njegovih sodelavcih je bila silna duhovna moč, požrtvovalnost, ponižnost in skromnost. To se je izkazalo tudi v upelih, saj je krščanstvo v sorazmerno kratkem času pognalo globoke korenine.

Po starem izročilu je sv. Modest umrl leta 763 pri Gospe Sveti in bil tam v cerkvi tudi pokopan. Njegov grob je sedaj v novi gotski cerkvi iz 15. stoletja. Slovenci ga že več stoletij častimo kot apostola Slovencev, saj je bil prvi, ki si je prav s širjenjem

vere na slovenskih tleh pridobil svetništvo.

DELO OGLEJSKE CERKVE

Veliko manj kot o salzburški misijonski akciji, vemo o delovanju oglejske Cerkve. Kdaj se je vključila v misijonsko dejavnost med Slovenci, ni mogoče natančno določiti. Vsaj občasno so med Slovenci že v 7. stoletju delovali misijonarji menihi iz bene-

diktinske opatije sv. Janeza Krstnika v Štivanu. Oglej v tej dobi še ni močno vplival na versko življenje Slovencev južno od Drave.

V tem času je namreč oglejska patriarhija doživljala močno notranjo krizo (razkolništvo), ki je vplivala tudi na misijonsko dejavnost oglejske Cerkve navzven.

Začetek misijonskega dela v južnih deželah slovenskega narodnostnega ozemlja je povezan z vojskami med Franki in Obri. S pokoritvijo Obrov so se odprla nova misijonska področja. Dogovori (796. leta) škofov naših sosednjih dežel, o enotni misijonski akciji med Slovenci in Obri, so postavili potrebo po novi misijonski metodi. Poudarili so, da je spreobrnitev božje, ne človeško delo. Misijonarji se morajo prilagoditi ljudstvu in naj vere ne vsiljujejo z grožnjo pekla in meča. Se posebej pa je bil za Slovence usoden sklep te „škofovske sinode“, ki je razdelil misijonsko področje in postavil Dravo za mejo med salzburško in oglejsko cerkveno pokrajino. Ta odločitev je vse do jožefinskih cerkvenih reform delila slovensko narodnostno ozemlje in vplivala na nadaljnji zgodovinski razvoj. V tem času je bil patriarh v Ogleju Pavlin II. Njemu je tako pripadla pomembna misijonska naloga med Slovenci. Sicer je sv. Pavlin prekmalu umrl, da bi mogel videti sadove svojih prizadevanj. Brez dvoma pa mu moremo pripisati odločilne zasluge pri razširjanju krščanske vere med slovenskim narodom.

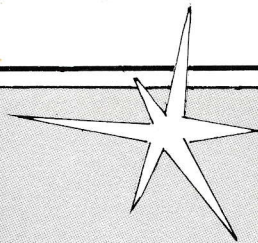
F.S.

Iz sklepov sinode v Čedadu, ki jo je 796 sklical patriarh Pavlin II., o dolžnostih duhovnikov: „Mi pa, ki se imenujemo duhovniki, moramo sebi dodeljeno ljudstvo poučevati z besedo in z vsem dobrim - tako da to, kar čutimo, kažemo z zgledom: v ljubezni, v čistosti, v ponižnosti, v dolžnosti, v skromnosti, v bedenju, v postih in molitvi, zvestobi, dobrotljivosti, gostoljubju, kolikor sredstva dopuščajo, v razumni besedi, začinjeni s soljo (modrosti), v zmernosti pri jedi in pijači, v sveti družabnosti, preproščini srca, vsakovrstnih dobrih delih - s tem da pobožno živimo, pričakujoč blaženega upanja in slavnega prihoda velikega Boga in našega Odrašenika Jezusa Kristusa”.

Vsem dragim, znanim in manj znanim molivcem za duhovne poklice iz vsega srca voščim blagoslova polne božične praznike in v Gospodu bogato novo leto! Ob tej priložnosti čutim dolžnost, da se vsem molivcem pristrčno zahvalim za vse njihove molitve in žrtve, ki so jih v minulem letu darovali za ta veliki namen in potrebo naše Cerkve. Zavedajte se, da s tem opravljate veliko delo v okrilju Cerkve in naroda, četudi se vam morda včasih zdi, da ste že nepotrebni na svetu. Skrivnosten blagoslov prihaja v Cerkev po vaših molitvah in žrtvah, posebno še vas bolnikov in invalidov. V teh „prelomnih časih“ je to vaše delo še toliko pomembnejše. Le bodite prepričani, da ste tudi letos s svojimi molitvami in trpljenjem mnogim mladim pomagali pri dokončni odločitvi.

Lepo je bilo naše srečanje v letošnjem don Boskovem letu na Rakovniku in na molitveni dan na Brezjah. Ob velikem svetniku don Bosku, izrednem delavcu za duhovne poklice, smo se tudi mi znova navduševali, da bomo še z večjo gorečnostjo kot doslej opravljali to pomembno delo v Cerkvi. Naj Vam Gospod na Marijino in don Boskovo priprošnje bogato povrne vse, kar ste v tem letu storili za rast duhovnih poklicev!

+ Stanislav Lenič
škof

Čenjeni molivci za duhovne poklice, s hvaležnostjo Vam voščim blagoslovljene božične praznike in božje varstvo v letu 1989! Naš vrhovni predstojnik nam za prihodnje leto naroča, da bi s posebno vnmemo in iznajdljivostjo delali za nove duhovne poklice. Zato računam na Vas: molite še z večjim zaupanjem in tudi napišite mi svoje predloge in želje.

Pri Mariji Pomočnici se Vas spominja.

Stanislav Hočevar
inšpektor

Don Boskova vzgoja za pravilno izbiro poklica

POMEMBNOST IN NEVARNOST IZBIRE POKLICA

Sveti Janez Bosko, „oče in učitelj mladine“, se je odlikoval po izredni ljubezni do mladine, zlasti še doraščajočih. Med glavne naloge mladega fanta in dekleta, ki končujeta ali sta končala osnovno šolo, spada izbira poklica. To je izredno pomembna obremenitev pa tudi težka naloga. Težka naloga zato, ker je najprej težko spoznati lastne sposobnosti, potem pa tudi zato, ker razni poklici delujejo na mladega človeka s svojim zunanjim videzom, da ne rečemo bliščem, in tako iskajočega človeka preslepijo, da ne more pravilno presoditi, za kateri poklic naj se odloči. Po-

membna pa je izbira poklica zato, ker je od pravilne izbire ali ponesrečene odločitve za poklic odvisna človekova življenjska sreča ali nesreča.

OD IZBIRE POKLICA JE ODVISNA ČLOVEŠKA SREČA

Ker je sv. Janez Bosko iz vsega srca ljubil mladino, je skušal svojim mladim prijateljem zagotoviti srečo na onem pa tudi na tem svetu. Najprej na tem svetu in po uspešnem življenju na zemlji še večno srečo v nebesih. Sreča na tem svetu je skoraj gotovo odvisna od poklica, za katerega se človek odloči in v katerem izvrši svojo življenjsko nalogo.

FUNKCIONALNO UGODJE IN SREČA

Poklic pomeni tudi življenjsko opravilo, ki ga kdo vrši zato, da izpopolni svojo osebo in mu delo prinaša zadovoljnost. Gre za tako imenovano funkcionalno ugodje, ki prihaja iz opravljanja tistega dela, ki človeku prinaša ugodje. Brez takega funkcionalnega ugodja ni sreče in zadovoljstva. Najbolj jasno se funkcionalno ugodje kaže pri telesnem gibanju. Potem ko je človek določen čas počival ali sedel pri delu, nujno potrebuje gibanje. S tem da hodi, gre na sprehod, pretegne svoje ude, čuti ugodje zaradi delovanja mišic v nogah in rokah ter v svojem telesu. Kar velja za

mišice, velja tudi za druge človeške sposobnosti, kot so ustvarjalnost, domiselnost, izpopolnjevanje, sodelovanje in podobno. Ko smo v čemerkoli ustvarjalni, nam to daje zadovoljstvo, in ko je človek zadovoljen, je tudi srečen. Podobno velja npr. za domiselnost, ko znova in znova najdemo najbolj ustrezne rešitve za naloge, ki nam jih daje življenje v določenem poklicu. Domiselnost nam pokaže najboljšo in koristno možnost določenega življenjskega položaja. Ko uvidimo koristnost in uspešnost, nas to navdaja z veseljem. To veselje lahko obnovimo z novo domisljico in se spremeni v srečo, kot stalno prijetno razpoloženje zaradi uspehov.

UGOTAVLJANJE SPOSOBNOSTI

Sv. Janez Bosko je želel svojim mladim prijateljem srečo in zadovoljnost na tem svetu. Taka sreča in zadovoljnost je mogoča samo v poklicu, ki v polni meri ustreza človekovim sposobnostim. Zato je prvi korak v izbiri poklica ugotavljanje osebnih sposobnosti. V ta namen imamo na voljo določene postopke, s katerimi ugotavljamo sposobnosti mladih ljudi. Imenujejo se testi, od angleške besede „test“, kar pomeni naloga, preizkušnja ob nalogi. Navadno se sposobnost kaže v tem, da imamo veselje do tistega, za kar smo sposobni. Toda mnogokrat mladi ljudje nimajo prilike, da bi spoznali ali se srečali z vsemi možnostmi, ki bi jim prinesle veselje. Zato je dobro, da se posvetujejo s kom, ki je izveden v zadevi poklicev.

NEVARNOST BOGASTVA NAMESTO SREČE

Velika nevarnost pri izbiri poklica so lahko starši, ki „želijo, da bi bilo njihovim otrokom bolje, kot je bilo njim“. Zato si oni zamišljajo, v katerem poklicu bi bili njihovi otroci lahko srečni. Pri tem pa gledajo ne na otroko-

Molitveni nameni

DECEMBER: Kristus se je rodil v družini. Tudi duhovni poklici se navadno prebujajo v krščanskih družinah. Molimo za dobre verne družine!

JANUAR: Praznik razglasenja Gospodovega ali Trije kralji, je misijonski praznik. Molimo v tem mesecu za novo misijonske poklice!

FEBRUAR: Na začetku meseca februarja se spominjamo s praznikom, kako sta Marija in Jožef Jezusa darovala nebeškemu Očetu. Po njenem zgledu naj bi tudi krščanski starši bili vedno pripravljeni svoje otroke darovati Bogu za duhovni poklic!

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

Ferdinanda Stemberger, Goče
Ana Grašič, Trstenik
Marija Hren, Kokarje
Anica Erjavec, Bratonci
Julijana Rogelj, Voglje
Frančiška Kovšček, Mokronog
Katica Gjerek, Dokležovje
s. Frančiška Škrbec, HMP, Bled
s. Antonija Mataj, HMP, Bled
Jožef Lušin, župnik, Hotedršica
Jože Peče, župnik, Primskovo
Neža Gabrovšek, Horjul
Antonija Šušter, Polzela
s. Marija Klemenčič, HMP, Rakovnik.

Spominjamo se jih v molitvi, posebno še zadnjega v vsakem mesecu, ko se za vse rajne molivce daruje sveta maša.

Spoštovani molivci!

Ob zaključku 1988. leta se Vam najlepše zahvaljujem za vse Vaše molitve in žrtve, ki ste jih darovali Bogu s tem namenom, da bi Cerkev na Slovenskem dobila čim več novih duhovnih poklicev. Kolikim mladim fantom in dekletom ste izprosili duhovni poklic, to ve samo vsemogočni Bog!

Prosim Vas, da v novem letu 1989 nadaljujete svoje apostolsko delo, kajti potreba po duhovnih poklicih je večja iz leta v leto. Jezusovo naročilo: „Prosite Gospodarja žetve, da pošlje novih delavcev na svojo žetev...“ velja prav tako danes, kot v preteklosti. Posebno priporočam našim bolnim bratom in sestram, da večkrat svoje trpljenje s tem namenom darujejo Bogu! Kakor nas je Kristus s svojim trpljenjem odrešil, tako bo tudi trpljenje bolnih molivcev pri Bogu izprosilo mnogo novih duhovniških in redovniških poklicev. Prosim pa Vas tudi podpisajte z molitvijo in svojimi žrtvami tudi te, ki so že na poti, da vztrajajo v svoji odločitvi!

Za svete božične praznike Vam želim obilo božičnega veselja! Mati Jezusova in naša mati Marija, pa naj nas vse sprejme pod svoje materinsko varstvo, da bo nastopajoče novo leto mirno in blagoslovljeno!

Molitev za nove duhovne poklice naj nas povezuje tudi v novem letu v eno veliko družino!

Vsem prav lep pozdrav, posebno pa še bolnim molivcem!
Pungerčar Jože
Želimlje 46, 61292 Ig

ve sposobnosti in na njegov poklic, temveč na svoje želje ali celo na svoj življenjski neuspeh. Navadno merijo poklic svojih otrok v luči ekonomskih prednosti. Toda bogastvo še ni sreča. Nam pa ne gre za bogastvo, temveč za srečo. To pa dosežemo samo v poklicu, ki zaposli vse naše sposobnosti in ne samo spretnost za pridobivanje ekonomskih dobrin ali kakor pravimo „z dobro plačo“.

NEVARNOST ZAINTERESIRANIH POKLICNIH POSVETOVANJ

Tudi tako imenovana „poklicna posvetovanja“, ko v kakem okolišu odprejo kako tovarno in rabijo delovno silo ter v ta namen na tamkajšnjih šolah prikazujejo možnosti za zaposlitev (dobra plača, ugodne delovne razmere) in enoznačno prikazujejo tisti poklic kot najbolj pripraven za šolarje, ki končujejo šolo v tistem kraju. Tu gre za koristi tovarne in ne za ustrezen poklic mladih ljudi, ki skušajo najti tako zaposlitev-poklic, ki bo najbolj ustrezal njihovim sposobnostim in jim s tem zagotovil življenjsko srečo.

NEVARNOST PRISILE ZA DUHOVNI POKLIC

V prejšnjih časih, ko je duhovski poklic bil med najbolj uglednimi in so pripravniki za duhovne poklice imeli velike prednosti zaradi oskrbe v času tako gimnazijskega kakor univerzitetnega študija, so mnogi starši, posebno še matere, želeli, da bi njihovi sinovi postali duhovniki in njihove hčere redovnice, je obstajala v določenih primerih tudi možnost moralne prisile pri izbiri poklica.

NEVARNOST ODKLANJAMOŽNOSTI DUHOVNEGA POKLICA

To je danes skoraj popolnoma izginilo. Nasprotno! Znašli smo se

v položaju, ko v določenih okolišjih duhovne poklice vnaprej odklanjajo in zavračajo kot nekaj, „kar sploh ne pride v poštev“. Tako se dogaja, da npr. v župnijah, kjer je še pred desetletji dozorevalo toliko dobrih poklicev, danes ni več fantov in deklet, ki bi vstopili v duhovski ali redovni poklic. Dejstvo, da sedaj ni duhovnih poklicev, je znamenje, da ni več staršev in zlasti duhovnih pastirjev, ki bi skrbeli za poklice in jih odkrivali in gojili.

SKRB ZA SREČO MLADIH JE DON BOSKA NAVAJALA K PRAVŠNI IZBIRI POKLICA

Sv. Janez Bosko je bil velik gojitelj duhovnih poklicev; najprej jih je znal odkriti in potem

jih je uspešno gojil. Vendar ne iz sebičnih namenov, da bi svoji družbi in škofijam pridobil čimveč duhovnikov in redovnikov in tako obogatil Cerkev z vedno novimi delavci v „Gospodovem vinogradu“, temveč zato, da bi tistim, ki so imeli poklic, pokazal pot do njihove prave sreče tukaj na zemlji. Kajti samo človek, ki je v poklicu, za katerega ima sposobnosti in se more v njem ustvarjalno, podjetno in uspešno udeleževati in je zato funkcionalno do zadnjih možnosti zaposlen, je zares srečen. V nobenem primeru pa ne sme biti bogastvo merilo poklica; bogastvo ne osrečuje! Osrečuje samo poklic, ki je prikrojen človekovim prirojenim sposobnostim.

Valter Dermota

Don Boskov praznik

Salezijanci, hčere Marije Pomočnice, salezijanski sotrudniki, don Boskove prostovoljke, bivši gojenci, očetje in matere, vzgojitelji in prijatelji mladih bomo v januarju 1989 proslavili sklep don Boskovega leta:

Nedelje: 8., 15. in 22. januarja ob 14.30

molitvena srečanja salezijanske družine in don Boskovih prijateljev (brez maše)

Nedelja 29. januarja ob 14.30

slovesno evharistično bogoslužje in sklep don Boskovega leta. Združeni pevski zbori bodo ob spremljavi orkestra izvedli mašo, ki jo je don Bosku v čast skomponiral absolvent kompozicije salezijanski duhovnik Ivan Florjanc. Vabljene tudi narodne noše!

Torek 31. januarja

liturgični praznik svetega Janeza Boska: dan celodnevnega češčenja Svetega Rešnjega Telesa, priložnost za spoved, ob 18.00 slovesna sveta maša

Od 8. do 31. januarja v župnijski dvorani

slikarska razstava: PROBLEMI MLADIH, ki jo pripravi okrog deset priznanih slovenskih umetnikov.

Vzgoja za potrebe bližnjega

Janez Bosko je največ svojih sposobnosti in moči uporabil za delo med mladimi, ki so se znašli v vsakovrstnem pomanjkanju. Zanje se je iztrošil. Ko je gledal na svoje življenje, je lahko zatrdil: „Svoje duhovniško življenje sem porabil, da bi uboge fante rešil pred nevarnostmi, da bi jih navadil na moralnost in delo... kakor je kdo sposoben in za kar ima veselje.”

Tako radi rečemo, da so otroci naše bogastvo. Tolikokrat se pritožujemo čez mladino. Toliko se trudimo, da bi svoje otroke vzgojili pravilno, in se bojimo, da bi zašli, ko bodo odleteli iz domačega gnezda, v neprimerno družbo. Pa se kdaj vprašamo, koliko smo pripravljeni pomagati tistim otrokom, ki sami niso bili deležni primerne družinske vzgoje.

Srečali smo se na morju, na počitnicah. V družini imajo štiri otroke. Vendar jih v hiši ni nikdar le toliko. Vedno so tu še prijatelji njihovih otrok, sošolci, sosede, tudi daljni, znanci s ceste ali otroci, s katerimi se družijo pri verouku.

V čolnu je starejši sin pod očetovim nadzorstvom krmaril motor. Nekaj otrok se je motovlilo po že precej zdelanem in nekajkrat zalepljenem gumijastem čolnu. Nekaj jih je plavalo in škropilo okoli po vodi. Mama je v vodi še prav posebno bedela nad najmlajšim, ki je komaj dobro splaval. Okoli nje pa se je prav previdno sukal še eden. Neznani, droben deček, plašen na pogled, z narokavčki na rokah, rešilnim jopičem okoli telesa in napihnjenim obročem okoli pa su. Očividno kljub svojim letom še ni znal plavati in se je šele privajal na mokro, negotovo stvarnost okoli sebe. Ni bil njihov. Tudi s svojimi starši ni bil na počitnicah niti se ni po naključju pridružil veseli družbi mladih ljudi. Sploh je bil prvič na morju. V njegovi družini niso hodili na počitnice. Še več. Tudi doma je bilo marsikaj narobe. Glavni krivec

vsemu hudemu je bil alkohol. Naša prijateljca, zakonca, sta po čudnih potih zvedela za malega Lojzka in njegovo vse prej kot srečno življenje. S skrbjo in previdno, da ne bi otroka zaznamovala še bolj, kot ga je že njegovo življenje, polno bridkosti, krivic in ponižanj, sta skrbela od daleč zanj že nekaj časa in te počitnice so bile le nagrada za njegovo prizadevno učenje v šoli.

Don Bosko, ki je zbiral zapuščene otroke v predmestjih Turina, se je s svojim delovanjem prilagodil tamkajšnjim razmeram in potrebam. Verjetno bi se v današnjih časih in našem okolju znal približati otrokom, potrebnim njegove pomoči, na drugačen način. Gotovo bi bila tudi danes osnova vsemu njegovemu delovanju in uspehu dobrot in neomejena ljubezen do najbolj zapuščenih, samo način in pristop do njih bi bil drugačen.

Salezijanski sodružniki, ki živijo družinsko življenje, se ne morejo docela in na enak način posvečati skrbi za vzgojo drugih otrok kot njihovi sobratje - redovniki. Morejo pa svoje družinske obveznosti uskladiti z don Boskovimi načeli morda na podoben način, kot jih skuša opisana družina. Končno pa niti ni nujno, da smo vsi sodružniki. Že če živimo samo po Kristusovem evangeliju, je skrb za druge, za zapuščene in potrebne, naša osnovna naloga in zapoved. Tudi don Bosko je v svojem življenju le izpolnjeval Jezusovo zapoved: Ljubite se med seboj.

A.K.

S. Antonija Mataj

V kratkih obdobjih smo se kar trikrat zbrali ob grobu sester hčera Marije Pomočnice na blejskem pokopališču. Gospod je obiskal njihovo skupnost in v večnost poklical tri njihove sestre. Bolečina in molitev sta nas povezali s preizkušeno družino. Hvaležni smo sestram za zvesto pričevanje v skupnosti don Boskovih duhovnih sinov in hčerk. Spominjajmo se jih v molitvah.

Po dolgi in hudi bolezni je 1. oktobra letos odšla po zasluženem plačilo k Bogu s. Antonija Mataj, HMP.

Pokojna je bila rojena v Krogu pri Murski Soboti v številni, globoko verni krščanski družini. Že zgodaj je začutila v sebi klic, da bi поблиže sledila Kristusu. Preko salezijancev in Salezijanskega vestnika je spoznala don Boska in ko se je nekoč srečala s sestro salezijanko, ki je iz Italije prišla v Prekmurje obiskat svoje starše, je tudi v njej dozorel sklep: posvetiti se vsa Bogu in to v družbi hčera Marije Pomočnice, ki jo je kot svojo drugo redovno družbo ustanovil sv. Janez Bosko.

2. oktobra l. 1927 je z desetimi drugimi slovenskimi dekletki odšla v Italijo (Nizza Monferrato), kjer je vstopila v družbo HMP, napravila noviciat in izpovedala svoje prve redovne zaobljube 6. avgusta l. 1930.

Štiri leta je nato delovala v Italiji; leta 1939, tri leta po prihodu prvih sester HMP v domovino, pa se je vrnila tudi ona. Na Selu pri Ljubljani, kjer so salezijanci vodili zavod za uboge in zapuščen fantje, je bila ona predstojnica sester, ki so vodile gospodinjstvo v tem zavodu. Ko je bil zavod leta 1946 zaprt, se je skupaj s sestrami preselila v Dekliški dom, ki so ga imele HMP v Ljubljani. Ko je bil tudi ta zaprt in nacionaliziran, si je tudi s. Antonija, kot njene sovrstnice, morala poiskati delo v tovarni, da se je lahko preživljala. Več let po vojni je tudi delala po raznih župniščih, kjer so delovali salezijanci in to v Sloveniji in na Hrvaškem.

Ko so se l. 1958 HMP spet za-

čele združevati v skupnosti, se je tudi s. Antonija z veseljem vrnila med druge sestre in bila še trikrat hišna predstojnica: na Trsteniku in na Reki.

S. Antonija je bila telesno krepka, odlikovala jo je močna volja in globoka, iskrena predanost Bogu ter zaupanje v Marijo. Znala je vsakomur s srcem prisluhniti, opravljati vsako delo z natančnostjo in odgovornostjo, vsakdanjem življenju združevati molitev in delo. Velikodušnost pri vsakem delu, urejenost, natančnost in vedrina so bile njene značilnosti, zato je brez posebnih šol znala čudovito vzgojno vplivati na mlajše, posebno novinke. Zelo je spoštovala in cenila don Boskove sinove - salezijance, saj je večji del svojega življenja preživela v tesni povezavi in sodelovanju z njimi.

Z leti je izgubila svojo fizično moč, ostala pa sta ji njena trdna volja in zaklad kreposti, pridobljen z nenehnim delom nad samo seboj in z velikodušnim razdajanjem za druge. Zdaj se je še bolj pokazala njena resnična zakoreninjenost v Bogu. Ker ni mogla delati kot poprej, je z veseljem izdelovala rožne vence, brala in predvsem veliko molila. Tudi pesem ji na ustih ni zamrla in s svojim lepim glasom je, dokler je mogla, zelo rada pela, posebno Marijine pesmi. Ni se pritoževala nad boleznijo, ki je iz dneva v dan postajala vedno bolj neizproсна. Vse je s hvaležnostjo sprejemala iz božjih rok. Svojo hvaležnost je nešteto krat izrazila tudi sosestram, ki so ji z ljubeznijo stregle in ji stale ob strani vse do vrha njene kalvarije, ki se je končala na prvo soboto v oktobru ob 11. uri zvečer.

Na Bledu, kjer je umrla, jo je 3. oktobra pospremlilo k večnemu počitku enajst duhovnikov, pod vodstvom salezijanskega inšpektorja mag. Stanislava Hočevčarja, lepo število sester HMP, sorodnikov in sosedov. Naj ji bo Gospod sam plačilo za njeno ljubezen in zvestobo do njega!

S. Franciška Škrbec

Po težki bolezni je 15. oktobra 1988 v ljubljanskem Kliničnem centru mirno zaspala v Gospodu s. Franciška Škrbec, bivša magistra novink in do l. 1980 delegata sester hčera Marije Pomočnice za Jugoslavijo.

Rodila se je 4. oktobra 1915 v župniji Vransko, v zdravi, globoko verni krščanski družini. Bila je najmlajša od trinajstih otrok in - kot je sama večkrat povedala - že ob prvem sv. obhajilu (ki ga je prejela s sedmimi leti), je čutila božji klic in obljubila Jezusu, da hoče biti vsa njegova za vedno.

S 15 leti je odšla od doma, izključno z namenom, da se vsa posveti Bogu v redovni družbi hčera Marije Pomočnice, kjer je že imela svojo starejšo sestro. Ker takrat pri nas še ni bilo sester HMP, je morala v Italijo, kjer so jo predstojnice, ker je bila še premlada, da bi lahko začela redno pripravo na redovno življenje, poslale v šolo. V Casale Monferrato je najprej naredila

triletno vzgojiteljsko šolo, potem pa nadaljevala z višjo stopnjo. Četudi je bilo zanjo vse novo (jezik, navade, itd.) in težav ni manjkalo, se ni ustrašila, ker je imela vedno jasno pred očmi svoj cilj: popolnoma se posvetiti Bogu in pomagati tudi drugim, predvsem mladim, da bi Ga spoznali in vzljubili.

Predstojnice so tako lahko kmalu začele odkrivati njene sposobnosti in prizadevnost: bila je nadarjena, odkrita, sprejemljiva, velikodušna, hitra in natančna pri vsakem delu.

5. avgusta 1935 je v Nizza Monferrato vstopila v noviciat in dve leti kasneje je naredila prve redovne zaobljube.

Po zaobljubah je nekaj mesecev delala v Turinu kot vzgojiteljica v otroškem vrtcu in to v hiši, kjer so se mlade sestre usposabljevale za delo v misijonih. Tudi s. Franciška je goreče želela postati misijonarka v daljnih deželah, a zanjo je imel Bog drugačen načrt.

6. januarja 1938, dve leti po prihodu prvih sester HMP v domovino, se je vrnila tudi ona. Takoj se je „znašla“ med otroki v otroškem vrtcu in med dekleti v nedeljskem oratoriju. Poleg rednega dela z njimi je med tem časom končala še izpite na državni gimnaziji.

L. 1942 se je zaradi bolezni vrnila v Italijo. Po krajšem okrevanju je v Ziano v Severni Italiji spet začela delati v otroškem vrtcu in nekaj let kasneje je postala tudi hišna predstojnica.

Ko so se pri nas povojne razmere mnekoliko uredile, se je spet vrnila v domovino. Tokrat ji je bila na Reki zaupana skrb za prve

kandidatinje, ki so po vojni začele prihajati v družbo. Ko bi le-te morale v noviciat, ni bilo mogoče dobiti dovoljenja za Italijo, zato so hčere Marije Pomočnice, z dovoljenjem predstojnic odprle noviciat v domovini, v Lovranu. S. Franciška je bila imenovana za magistro novink.

Bili so to težki časi: sestre in novinke so imele na razpolago le eno nadstropje in podstrešne prostore župnišča v Lovranu in še to so jim odstopili salezijanci. Večkrat jim je manjkalo tudi najnujnejše, vendar, predvsem po zaslugi magistre s. Franciške, v hiši ni nikoli manjkalo prave medsebojne ljubezni, veselja, velikodušnosti in pripravljenosti za žrtev in odpoved. Neki osebi, ki je nekoč v Lovranu iskala sestre HMP je bilo rečeno: „Da, to so pa tiste sestre, ki se imajo tako rade!“ In zares se še danes sestre, ki so takrat živele v Lovranu, z veseljem spominjajo tistih dni!

Ko se je septembra 1. 1969 noviciat preselil na Bled, je s. Franciška, po smrti delegate Alojzije Domanjko poleg službe magistre in nekaj časa hišne ravnateljice, prevzela še službo delegate za sestre HMP v Jugoslaviji. To svojo odgovorno nalogo je vršila prav v težkih časih pokoncilskega vrenja in nemalokrat je morala trdo občutiti razna očitanja in nasprotovanja, češ da ne gre v korak s časom. Kljub vsemu pa se ni zmedla, ampak se je zvesto držala resničnih navodil koncila, krajevne Cerkve in svojih predstojnic ter z redko modrostjo združevala staro in novo.

L. 1971 so sestre HMP, prav na pobudo s. Franciške, začele prirejati duhovne vaje za dekleta. S. Franciška je postala duhovna mati, sestra in prijateljica mnogim dekletom, ki so v njej našle svetovalko in oporo na svoji življenjski poti. S. Franciška je, ko ni bila več magistra in delegata, kljub vedno slabšemu zdravju, skoraj ves čas posvetila njim: koliko nepozabnih pogovorov med

S. Marija Klemenčič

duhovnimi vajami pa tudi izven, koliko pisem dekletom.

Četudi smo vedeli, da je bolna, nas je njena zadnja bolezen iznenadila. Dekleta so ji ob slovesu na pokopališču rekla: „Vaš stalni nasmeh na ustnicah je bil kriv, da me nismo ničesar opazile; za nas ste bili vedno zdravi!“

S. Frančiška je bila pripravljena, vedela je, da je prišla njena ura in, potem ko je še v bolnici zdravnikom in sestram zapustila čudovit zgled potrpljenja, hvaležnosti in boguvdanosti, je mogla še zadnjo noč, v polni prisotnosti duha vzklikniti: „Ljubi moj Zenin, pridi po svojo nevesto! Marija, vzemi k sebi svojo hčerko!“

V torek, 18. oktobra 1988, smo jo na blejskem pokopališču pospremili k večnemu počitku. Pogrebne slovesnosti na pokopališču je vodil salezijanski inšpektor, mag. Stanislav Hočevar, sv. mašo z adušnico pa v imenu g. nadškofa, ker je bil le-ta zadržan, mons. Franc Vrhunc, ki je na začetku sv. maše prebral sožalno pismo nadškofa dr. Alojzija Šuštarja sestram HMP.

Poleg številnih salezijanskih duhovnikov in župnika z Bleda so se pogreba udeležile tudi sestre HMP iz Italije, zastopnice treh redovnih družb iz Slovenije, zastopniki vseh vej salezijanske družbe, skupina mladih, številni starši sester in kandidatinj, domačini, prijatelji in znanci

Njen pogreb je bil, kljub žalosti ob izgubi tako drage in plemenite osebe, izraz vere v dokončno vstajenje in njen odhod v večnost nas napolnjuje z upanjem, da nas iz nebes, kot je sama obljubila, ne bo pozabila.

Tiho in vdano v božjo voljo, kot je potekalo njeno življenje, se je na prvi petek v novembru, 4. 11., poslovila s. Marija Klemenčič, članica družbe hčera Marije Pomočnice. Samo za nekaj dni je iskala pomoč v bolnišnici, dva dni pred svojo smrtjo pa so jo v svojo skupnost sprejele sestre na Bledu. Tam je tudi zaključila svojo zemeljsko pot.

Rajna sestra je bila doma iz Kovorja, kjer se je rodila v številni kmečki družini 15. junija 1913. Življenje po veri in molitvi sta v družini imela prvo mesto. Preko Salezijanskega vestnika je izvedela za družbo hčera Marije Pomočnice in se navdušila za to pot uredničenja svojega poklica. Konec leta 1935 je odšla v Italijo in po obdobju noviciata avgusta 1938 naredila prve zaobljube. Prva leta redovnega življenja je preživela v različnih sestrskih ustanovah, 1943. se je vrnila na Slovensko, delala krajše obdobje v dekliškem domu na Kar-

lovški cesti in nato v salezijanskem zavodu na Selu pri Ljubljani. Ko so salezijanci in sestre izgubili svoje zavode, se je s sestrami zatekla v karmeličanski samostan v Ljubljani, a so kmalu morale zapustiti tudi to zatočišče in si poiskati delo v tovarnah, da so se lahko preživljale.

V letu 1949 se je preselila na Rakovnik, ki je postal najdaljša postaja njenega življenja. V salezijanskem zavodu je prevzela skrb za garderobo in s srcem pomagala tudi pri gospodarstvu. Štirideset let je neumorno in z ljubeznijo opravljala isto delo, ne da bi se ustrašila težav in pomanjkanja, predvsem v desetletju po vojni. Ni bilo primernih prostorov, dolga leta tudi ne pralnih strojev. Dolga leta je morala vsa opravila opravljati ročno in s skromnimi sredstvi, a je bilo vedno vse opravljeno pravočasno. S. Marija ni gledala na napor, na žrtve, bila je srečna, da je lahko zadovoljila druge. Z zanimanjem je spremljala delo mlajših sester pri katehetskem delu in celotne rakovniške župnije. Ob napornem delu pa je ostala zgled redovniškega življenja. Nedolgo tega je za Vestnik povedala, v čem vidi bistvo redovniškega življenja: „Da redovnik ali redovnica živi po pravih redovne ustanove, da je zvest dani besedi in Bogu, ki vedno ostaja zvest. V tem je največja sreča. To je zvrhana mera sreče, ki lahko napolni vse življenje. Pogledovanje na levo ali desno pa prinaša nemir in notranje nezadovoljstvo.“

Zelo je ljubila Marijo. Pri tolikem delu je vsak dan našla čas, da je šla k lurški kapelici, tam pomolila in skrbela za red in vedno sveže cvetje.

Na zahvalno nedeljo, ko smo jo na blejskem pokopališču pospremili k zadnjemu počitku, smo se Bogu zahvalili tudi za njeno življenje in zvesto služenje. V imenu inšpektorja je njegov vikar prof. Tone Ciglar vodil pogrebni obred in mašno daritev, med ka-

tero je v luči božje besede predstavil življenjsko pričevanje rajne s. Marije. Salezijanci in sestre hčere Marije Pomočnice so ji zapeli v slovo, dvajset somaševalcev, skupnost sester, sorodniki in znanci pa so iskreno prosili, da bi jo Gospod bogato nagradil za njeno zvestobo.

Jera Borštnik

Lep jesenski dan je pospremil na zadnji poti rajno Benšetovo mamo, ko smo se 17. novembra poslavljali od nje. Od vseh strani smo prihiteli, saj so se člani njene družine razkropili od doma, njim pa so se v slovesu pridružili znanci, družinski prijatelji in duhovni sobratje njenega sina Rudolfa in vnuka Draga, salezijanskih duhovnikov. Mašno daritev blizu petdesetih duhovnikov je vodil predstojnik don Boskove družine na Slovenskem Stanko Hočevar. On je tudi opravil pogrebni obred in v luči Jezusove besede predstavil življenje rajne matere.

Rajna Jera Borštnik se je rodila v Šentjuriju pri Grosupljem, po poroki s Francem Borštnikom pa sta se preselila v Medvedico, kjer je poteka vse njeno nadaljnje življenje. Doživela je trindeset let, polnih vsakodnevnih naporov in preizkušanj, a tudi upanja in življenjske radosti, ki je zgovorno odsevala iz vsega njenega življenja. Ohranila je veder pogled in bistrino duha vse do konca. Neizčrpen vir za to ji je bila vera in povezanost z Bogom. Samo bolezen jo je zavstavila, da ni prišla v župnijsko cerkev, zato pa je takrat našla več časa za molitev in za druge oblike povezanosti s Cerkvijo.

Z življenjsko modrostjo in predano materinsko skrbjo je postala zgled mnogih mater. Kar enajstim otrokom je podarila življenje in razen hčerke, ki je umrla pred nekaj leti, so jo vsi pospremili na šentjursko božjo njivo, kjer pričakuje vstajenja.

V imenu župnijske skupnosti se ji je za njeno pričevanje in povezanost zahvalil domači župnik, pevci cerkvenega zbora, moški kvartet in salezijanci pa so ji zapeli v slovo. Čutili smo, da z njenim odhodom nastaja v župniji in v veliki družini praznina, toda trdnost vere, da jo je Gospodar življenja poklical v svojo bližino, nam je olajšala slovo. Odšla je z gledna slovenska mati, življenjsko sporočilo, ki ga je pisala z dejanji vsakega dne, ostaja del zakladnice naše vernosti, narodne in verske trdoživosti.

B.K.

Lojze Pustovrh

Velikokrat je bilo odločilno srečanje z Gospodarjem življenja v mislih salezijanskega pomočnika Lojzeta Pustovrha. Pripravljal se je na ta trenutek in v nedeljo, 4. decembra, s prižgano svečo v roki doživel njegovo uresničitev. Poslovil se je mimo in dostojanstveno, vdano in prepričan, da ga bo sprejel tisti, ki mu je pomenil vse v življenju.

Verna krščanska družina iz Setnika nad Polhovim gradcem je v njegovo srce položila iskreno pobožnost in ljubezen do Cerkve. Kar štirinajst otrok je štela; nekateri od njih so umrli že v otroški dobi, tri sestre in Lojze pa so stopili v redovniške vrste. Z odločitvijo za to pot je potrdil navezanost na Gospoda. Že prej se je rad zadrževal pred Najsvetejšim v cerkvi in veliko molil, z vstopom med don Boskove salezijance pa je postal apostol molitve in češčenja najsvetejšega zakramenta. Leta 1934 je prišel na Rakovnik in ob svetišču Marije Pomočnice odkrival svoj življenjski poklic. Naslednje leto je vstopil v noviciat na Radni pri Boštanju in ga zaključil z zaobljubami dne 9. avgusta 1936.

Začetna navezanost na svetnika mladih in resnost v opravljanju zaupanih nalog sta postali

z vsakim dnem globlji. Izkazal se je kot priden, zanesljiv in predan delavec v vseh nalogah, ki so mu bile zaupane. Najprej na Rakovniku, nato na Kapeli in v Cerknici ter ponovno na Rakovniku je skrbel za različna področja gospodarstva, pomagal pri urejanju cerkvenih prostorov in svojim redovnim bratom omogočal, da so lahko opravljali svoje poslanstvo. Delo na vrtu, ki se mu je z vsem srcem posvečal skoraj tri zadnja desetletja, mu je bilo priljubeno, da je sodeloval v Stvarnikom in slavil čudeže življenja, ki jim je bil priča. Vsak prosti trenutek pa je namenil molitvi in premišljevanju ter zlasti ob nedeljah velik del časa preživel v cerkvi.

Bolezen, ki ga je spremljala dalj časa, mu je res jemala moči, dalj časa, mu je res jemala moči, ni pa uspela omajati povezanosti s Kristusom in njegovo Materjo. Utrjevala se je in zadnje tedne življenja pokazala vso lepoto. Umrli je v 82. letu starosti na Trsteniku pri Kranju.

Na ljubljanskih Žalah smo se od njega poslovili 9. decembra. Somaševanje tridesetih redovnih bratov je vodil inšpektor Stanko Hočevar; sobratje so mu tudi zapeli v slovo. Rodnima sestrama Sebastijani in Fabijani so se v slovesu pridružile sestre uršulinke, hčere Marije Pomočnice, sorodniki in znanci rajnega.

B.K.

Naloge krščanske vzgoje

V prejšnji številki Vestnika smo na tem mestu brali o različnih poljih sodelovanja apostolata. Danes pa se bomo omejili na glavne namembnike, na mlade in njihovo krščansko vzgojo. Člen 14 novega pravilnika pravi:

„Sotrudnik vnaša povsod skrb za vzgojo in evangelizacijo, ki jo je don Bosko takole povzel: vzgajati poštene državljane, dobre kristjane in nekoč srečne prebivalce nebes“, prepričan, da je tudi sam vedno na poti k večji človeški in krščanski zrelosti. Z mladimi deli veselje do pravih vrednot, kot so: resnica, svoboda, čut za skupno blaginjo in za služenje. Vzgaja jih, da bi se v veri in zakramentih srečevali z vstalim Kristusom, v katerem naj najdejo smisel življenja in tako rastejo v nove ljudi. Sodeluje z njimi, da bi odkril, v kakšni obliki so osebno poklicani k sodelovanju pri poslanstvu Cerkve in prenavljanju družbe.“

Kakor vidimo v tem bogatem

členu pravilnika, ima vsak stavek svojo vsebino. Tri točke bomo razmislili: celovit načrt dela sotrudnika kot vzgojitelja-evangelizatorja; vzgoja za človeške vrednote in vzgoja za vero kot srečanje s Kristusom v Cerkvi.

Pravi sotrudnik je tisti, ki se najprej zanima za mlade, toda dejavno, ne samo čustveno. Zato je njegova drža prežeta s „pastoralno ljubeznijo“, ki teži k vzgoji in evangelizaciji. Vrhovni predstojnik je zapisal pred nekaj leti: „Salezijanec z vzgojo evangelizira in z evangelizacijo vzgaja.“

Don Bosko ima jasno idejo o pravem poklicu človeške osebe: razvijati vse človeške sposobnosti tako, da pridemo v stik z Bogom. Človekovo življenje na zemlji je torej samo pot k večnemu življenju. Vsak drug vzgojni načrt je pomanjkljiv in človeka dejansko hromi.

Vzgajati mlade za človeške vrednote pomeni najprej, dati

jim kulturno in tehnično znanje. Druga naloga vzgojitelja je v tem, da pomaga mladim dozorevati v njihovih sposobnostih tako, da se polagoma osvobodijo naravnih odvisnosti in so potem sposobni sami ustvarjati svoja človeška razmerja.

Končno pride za sotrudnika najpomembnejša naloga, ki bi jo povzeli z izrazom „naučiti vrednote“. To pomeni, dati mlademu človeku čut za prave vrednote. To je sposobnost, da bo cenil namene, ki opravičujejo uporabo svobode v smislu odprtosti do drugih in do Boga.

Danes se mladi morajo srečevati z nepristnimi in površnimi vrednotami, zato je najboljši vzgojitelj tisti, ki daje mladim spoznati in občudovati najbolj „človeške“ vrednote: resnično ljubeznost, odgovornost, čut za lepo in plemenito ter v najvišji meri čut za druge in za ljubezen do drugih, kakor tudi čut za Boga in za njegovo absolutno

Če bo sotrudnik sam živel te vrednote, jih bo znal tudi posredovati mladim, navdušiti jih zanje v smislu sv. Pavla: „Sicer pa, bratje, vse, kar je resnično, kar je plemenito, kar je ljubeznivo, kar je pravično, kar je čisto, kar je količkaj krepostno in ugledno, vse to imejte v mislih“ (Fil 4,8).

Vzgajati mlade za občestvo z vstalim Kristusom je tretja naloga sotrudnika-vzgojitelja. Jedro krščanske vere je občestvo z živim Kristusom, v njem z Očetom v Svetem Duhu, potem z Devico Marijo in z vsemi brati in sestrami v Cerkvi.

Kristusa lahko srečamo v božji besedi, še bolj pa v zakramentih, v katerih On sam rešuje in preobrazuje vernika. In kdo ne ve, kakšno važnost je polagal don Bosko na zakrament sprave in evharistije?

Gre torej za prilagojeno, postopno in potrpežljivo katehezo ter liturgično in zakramentalno življenje. Samo tako mladi lahko postajajo „novi ljudje“. Toliko nekdo raste kot nov, kolikor postaja podoben Kristusu.

I.Z.

Mašna zveza

KDAJ IN ZAKAJ JE BILA USTANOVLJENA?

Po don Boskovem izročilu smo salezijanci takoj po prihodu v Slovenijo začeli z vzgojnim in duhovnim delom. Za razvijanje ustanov smo potrebovali materialna sredstva, ki so jih darovali dobrotniki, njim pa smo s svojimi molitvami vračali duhovne darove. Tako je na Rakovniku nastal lep zavod v korist mladine, zgrajeno pa je bilo tudi svetišče Marije Pomočnice, kraj milosti za vse, ki se z zaupanjem priporočajo njenemu varstvu. Znamenje te medsebojne zaveze je bila leta 1902 ustanovljena mašna zveza: vsako soboto se daruje sv. maša po namenih dobrotnikov salezijanskih ustanov, zlasti svetišča Marije Pomočnice.

KAKO SE LAHKO VKLJUČITE?

- Osebno ali po pošti nam sporočite svoj točen naslov, da vas lahko vpišemo v seznam članov.
- Hkrati namenite kak dar za svetišče Marije Pomočnice (npr. za sv. mašo...).
- Po vpisu vam pošljemo potrdilni kartonček, na katerem je molitev članov mašne zveze, ki jo lahko molite zlasti ob sobotah.
- V mašno zvezo lahko vključite tudi pokojne.

PRIČEVANJA

- Danes bolj kot včasih čutimo, kako kratkotrajne so materialne dobrine. Sredstva, ki

jih darujemo v dobre namene pa ne podležejo nikakršni inflaciji (Vinko Ž.).

– Kdo bo zame molil ali naročil sv. mašo, sem se pogosto spraševala. Zagotovilo sem dobila, ko sem se vključila v mašno zvezo. Na Rakovniku so se zavezali, da bodo tudi po moji smrti darovali maše in molili zame (Pepca K.).

– Z veseljem vsako leto obnovim svoj dar za mašno zvezo, ker vem, da so duhovni darovi, ki jih prejemam od tega združenja vrednejši od materialnih žrtev (Minka P.).

– Mnogim sem že razložil prednosti in koristi tistih, ki se vključijo v mašno zvezo. Kdor le kaj da na svojo dušo in večnost, se brez velikega premišljanja odloči in pridruži tej zvezi (Miško-H.).

Salezijanci
Mašna zveza
Rakovniška 6 p.p. 4
61108 Ljubljana

Spored duhovnih vaj za fante med polletnimi počitnicami in v postnem času v Želimpljem

1. skupina od 14. do 17. januarja (za 7. in 8. razred)
2. skupina od 18. do 21. januarja (za 7. in 8. razred)
3. skupina od 22. do 25. januarja (za 5. in 6. razred)
4. skupina od 26. do 29. januarja (za 7. in 8. razred)
5. skupina od 30. januarja do 2. februarja (za 7. in 8. raz.)
6. skupina od 2. do 4. februarja (za 5. in 6. razred)

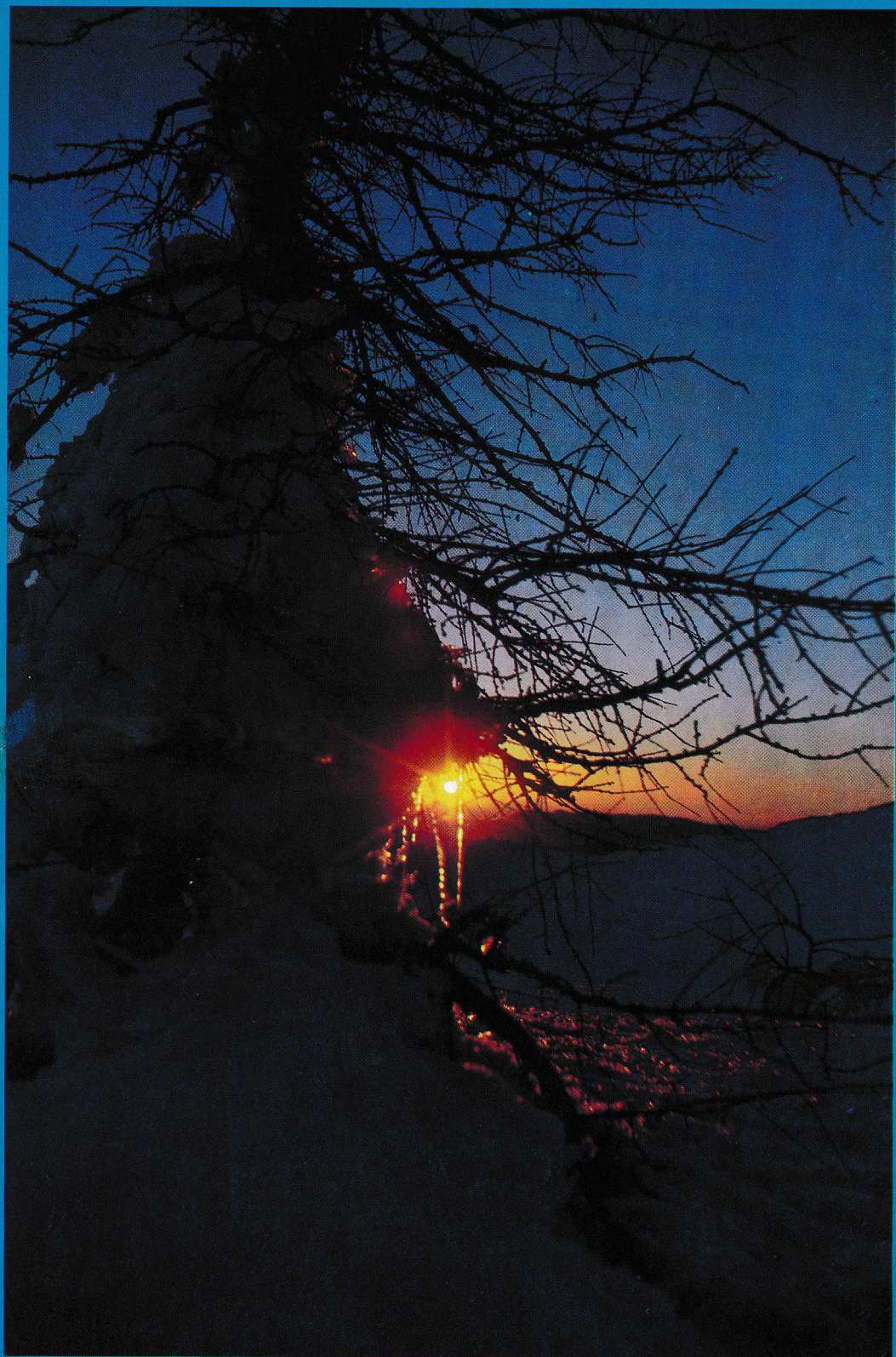
Duhovne vaje se pričnejo prvega dne ob 16. uri in končajo s kosilom zadnjega dne.

Dragi mladi prijatelj! Z veseljem te pričakujemo. Duhovne vaje so lepa priložnost, da se telesno sprostiš in duhovno okrepiš! Povabi še prijatelja.

Prijave pošljite na naslov:

Dom duhovnih vaj
Želimplje 46

61292 IG (tel. 061/662-426 ali 061/662-012)

**NAŠ BOG PRIHAJA, DA REŠI VSA LJUDSTVA.
SLIŠALI BOMO NJEGOVO ČUDOVITO BESEDO
IN RAZVESELILO SE BO NAŠE SRCE (prim. Iz 30,19.30).**